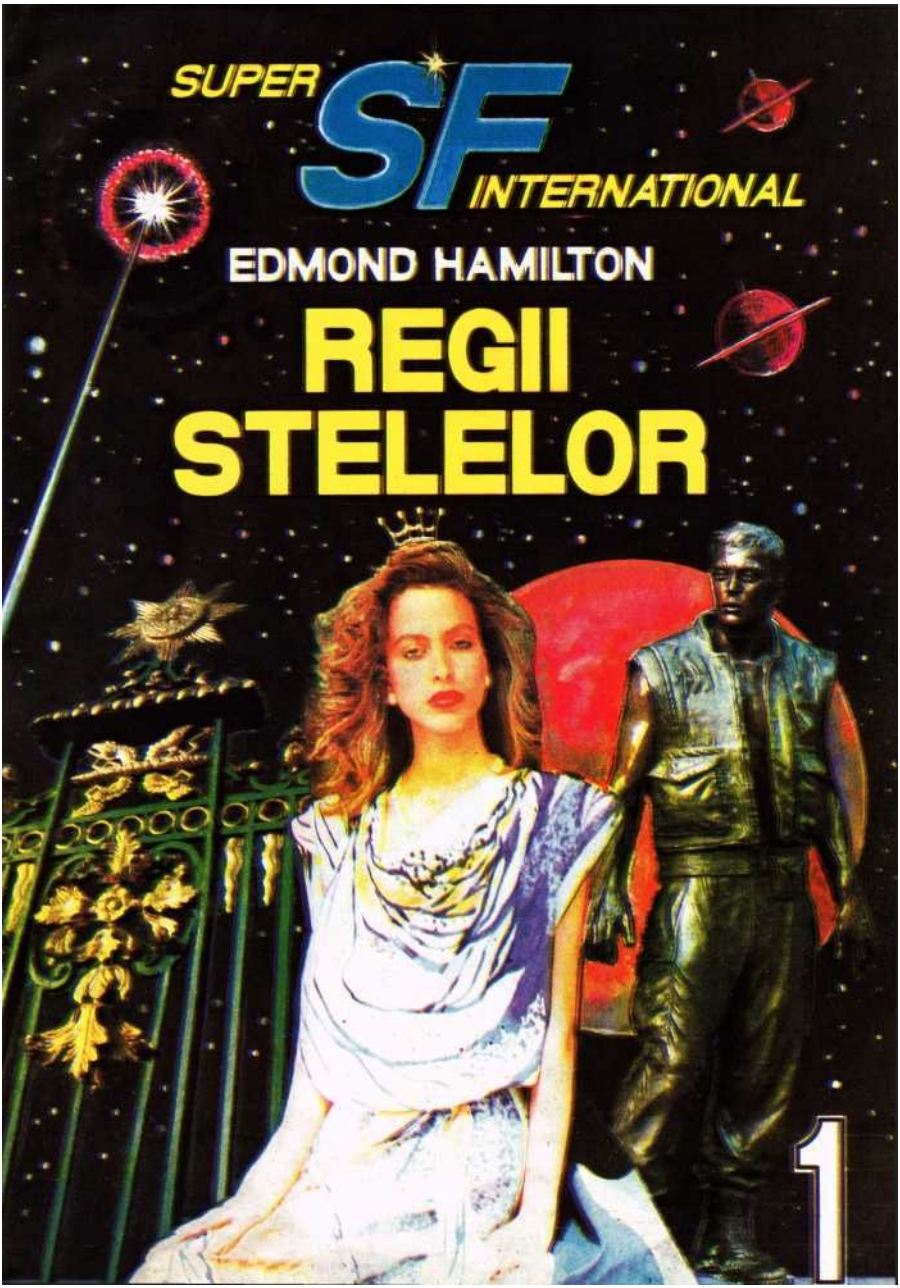
SUPER
SF
INTERNATIONAL
EDMOND HAMILTON
REGII
STELELOR
1

COLECŢIA

SUPER

SCIENCE FICTION

INTERNATIONAL

1/1993

EDMOND HAMILTON

REGII

STELELOR

Romanul scriitorului american E. Hamilton (1903 – 1977), scris cu puţin timp după terminarea celui de-al doilea război mondial, este considerat un exemplu clasic al SF-ului de aventuri. Eroul principal, John Gordon, fost aviator militar, locuitor al New York-ului anilor ’50 din secolul nostru, acceptă să facă schimb de raţiuni cu Zurt Am, savant şi în acelaşi timp prinţ al Imperiului Mediogalactic, care exista într-un viitor îndepărtat. Transferat în corpul prinţului stelelor, John Gordon-Zurt Am devine unul dintre protagoniştii Războiului cosmic, izbucnit între Imperiul Mediogalactic şi Liga Lumilor întunericului. Despre începutul extraordinarelor aventuri ale lui John Gordon citiţi în nr. 1 al colecţiei noastre.

Sumar

REGII STELELOR de Edmond Hamilton (pag. 3)

Cap. 1. Chemarea

Cap. 2. Universul viitorului

Cap. 3. Agresorii misterioşi

Cap. 4. O lume fascinantă

Cap. 5. O mascaradă neobişnuită

Cap. 6. Sărbătoarea Lunilor Cap. 7. Prinţesa stelară Cap. 8. Spionul din Nor Cap. 9. În închisoarea de la Curte

Cap. 10. Evadarea în neant

ÎN ACELAŞI NUMĂR:

RĂZBOIUL STELELOR TOATE FI O REALITATE – ciocniri armate cu extratereştrii (pag. 30)

UN S.O.S. VENIT DIN COSMOS (coperta III)

Colecţia „Super Science Fiction International” editată de Editura ECCE IIOMO director editor Ion CRISTEA (Bucureşti), redactor-şef Horia ZA VA (Chişinău) Culegere pe calculator şi lector Tatiana ZA VADSCIII Tipografia Editurii universi!

AB O VO

Revista «Super S.F. International» poate fi considerată fiică dreaptă a revistei «S.F. – povestiri ştiinţifico-fantastice», care a apărut acum doi ani la Chişinău şi care, din motive ce nu depindeau de redacţie, a rămas pe linie moartă chiar de la primul număr. Revista «Super S.F. International» este concepută să publice celebre romane ştiinţifico-fantastice în foiletoii. Romanul «Regii stelelor», cu care debutează colecţia, va fi tipărit în trei fascicule. Totodată, ţinem să vă aducem la cunoştinţă că intenţionăm să reluăm publicarea revistei «S.F.p.s.f.» cu începere din ianuarie 1994, care va aborda o tematică mult mai variată şi care, sperăm, va căpăta o periodicitate.

Numai dacă nu se va produce un colaps al Super-inflaţiei pe care o trăim azi.

Vă dorim lectură plăcută.

Redacţia

Telefon: 44 54 87 (Chişinău)

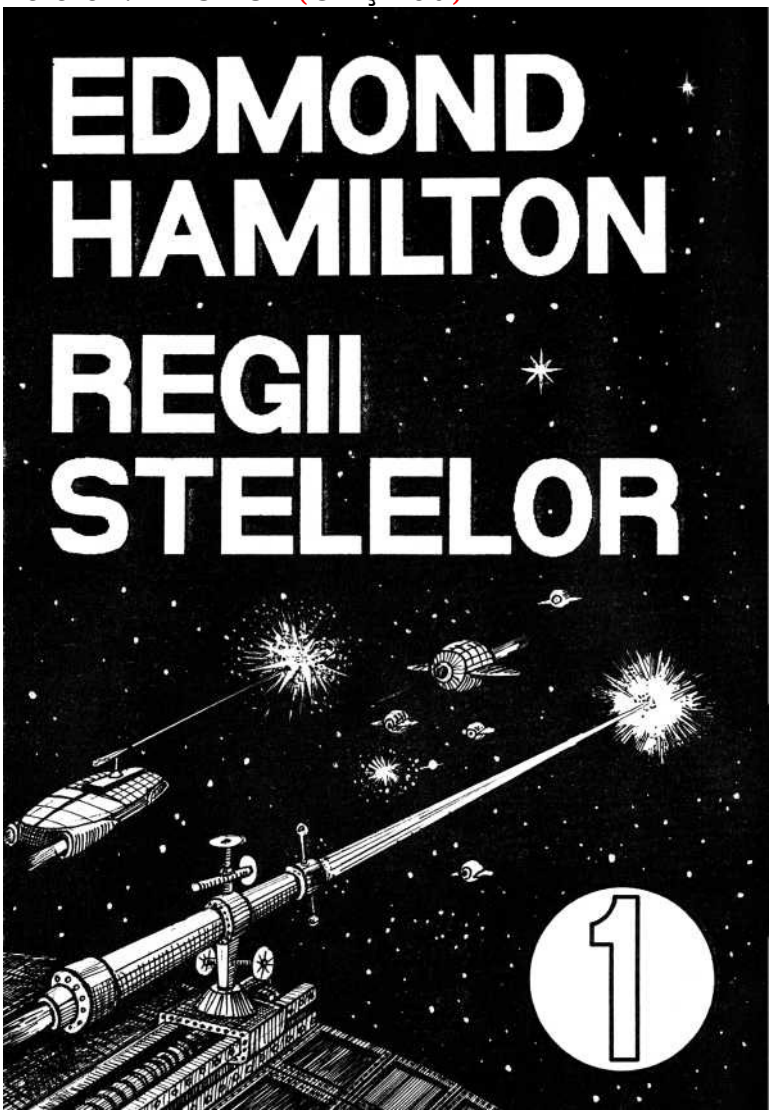

1. CHEMAREA

Când John Gordon auzi pentru prima dată vocea ce venea din creierul său, avu impresia că începe să-şi iasă

din minţi. Era noapte târzie când aţipise.

«John Gordon, mă auzi? Mă auzi?»

Gordon se aşează pe marginea patului, somnul îi pieri. Era puţin speriat. Vocea care-l chema era misterioasă şi alarmantă.

Dădu din umeri. La urma urmei multe ce se pot întâmpla cu creierul când acesta e pe jumătate adormit, iar voinţa este slăbită. Era convins că pur şi simplu i se păruse că aude o voce.

Uită de voce până în scara următoare. Dar, tocmai când era să se cufunde în împărăţia viselor auzi iarăşi, foarte clar, vocea imaginară.

«Mă auzi? Dacă mă asculţi, încearcă să-mi răspunzi».

Gordon se trezi ca şi data trecută, stăpânit de aceeaşi spaimă uşoară. Era alarmat. Să se fi întâmplat ceva cu creierul lui? Dintotdeauna a fost convins că lucrurile merg prost dacă auzi voci stranii.

Terminase războiul fără ca să capete vreo zgâriictură. Poate că zborurile efectuate timp de mai mulţi ani deasupra Oceanului Pacific i-au zdruncinat psihicul? Sau arc implantat în el ceva asemănător cu o bombă cu efect întârziat?

— Ei, drăcie! Mă lamentez pentru nişte fleacuri, îşi spuse Gordon cu ciudă. Şi din simplul motiv că fac nervi şi sunt neliniştit.

Neliniştit? Exact, asta era. Nu-şi găsea locul chiar din ziua când s-a terminat războiul şi s-a întors la New York.

Poţi lesne să-l faci pe un tânăr contabil al unei companii de asigurări din New York să piloteze un avion militar, să manevreze un bombardier de 30 de tone ca pe propria-i mână. Iar mai apoi, după trei ani, să-i spui «merçi» şi să-l trimiţi înapoi la meseria de mai înainte. Dar…

Straniu lucru: în toţi aceşti ani, când Gordon îşi punea viaţa în pericol, era stăpânit de un singur gând, de a reveni la munca lui de toate zilele, de a se revedea în micuţul şi confortabilul său apartament.

Când se întoarse acasă, aici totul era pe vechi. Se

schimbase doar el. Obişnuit cu luptele aeriene, să privească moartea în faţă, se dezobişnui să mai stea la birou şi să adune cifrele. Nu ştia exact ce dorea, dar numai nu o muncă de rutină la oraş. Simţea tot timpul o încordare nervoasă. În van încerca să se debaraseze de gândurile ce-l stăpâneau.

Şi iată că apăru această voce stranie! Să fie oare un semn că începe să-şi iasă din minţi?

Gândi că nu ar fi rău să se prezinte la un psihiatru, dar se sperie el însuşi de ideea ce-i veni. Se va descurca şi singur.

Toată noaptea următoare Gordon aşteptă apariţia vocii, pregătit să se convingă că nu era decât o nălucire.

Cu toate acestea, vocea nu se auzi două nopţi la rând. Însă, în a treia noapte, aceasta răsună mai desluşit ca de obicei:

«Mă auzi John Gordon? Nu-ţi fie teamă, nu e un delir! Sunt o altă persoană care se adresează minţii tale!»

Lui Gordon, care era pe jumătate adormit, vocea i se păru neobişnuit de reală.

«Încearcă să-mi răspunzi, John Gordon! Nu cu vorbe, ci cu gândul. Canalul de comunicare e deschis, răspunde-mi!»

Fără să vrea, Gordon lansă în abis un gând timid:

«Cine sunteţi?»

Răspunsul veni prompt şi desluşit:

«Mă numesc Zurt Am şi sunt prinţ al Imperiului Mediogalactic. Îţi vorbesc dintr-o epocă care o depăşeşte pe a voastră cu 200 de mii de ani».

Pe Gordon îl cuprinse o spaimă inexplicabilă. Este imposibil una ca asta! Cu toate acestea, vocea ce-i răsuna în cap era reală şi distinctă.

«Precis că nu visez», gândi sigur pe sine Gordon. Replica lui Zurt Am şi de această dată nu se lăsă aşteptată:

«Te încredinţez că nu e un vis. Sunt la fel de real precum eşti tu, cu toate că ne despart două mii de veacuri. Un obiect material nu poate să se deplaseze împotriva torentului temporal, dar gândul nu conţine materie şi

poate face acest lucru. De fiecare dată, când îţi aminteşti ceva, gândul se deplasează cu puţin în trecut».

«Dacă acesta este adevărul, atunci de ce mă chemi?» puse o întrebare stupidă Gordon.

«După mii de secole multe s-au schimbat. De mult omenirea s-a răspândit prin toată Galaxia. Au luat fiinţă imense regate stelare, iar cel mai măreţ dintre ele este Imperiul nostru. Aici eu deţin un post important, dar mai întâi de toate eu sunt un savant, un căutător de adevăr. Eu studiez trecutul, trimiţându-mi într-acolo raţiunea şi intrând în contact cu minţile oamenilor care au afinităţi cu a mea. Cu mulţi oameni am făcut schimb de corpuri. Conştiinţa este un sistem complex de câmpuri. Ele pot fi izolate şi înlocuite cu alte sisteme, cu o altă conştiinţă. În felul acesta am studiat mai multe epoci din trecut, dar niciodată n-am ajuns atât de departe în timp ca acum. Intenţionez să explorez epoca voastră, John Gordon. Mă poţi ajuta? Eşti de acord să facem schimb de corpuri?»

În creierul lui Gordon sclipi un gând învăluit de panică:

«Exclus! E o nebunie!»

«Nu-i niciun pericol, insistă Zurt Am. Pur şi simplu vei sta câteva săptămâni în secolul meu, iar eu mă voi afla în al tău. Apoi colegul meu Well Kwen ne va inversa rolurile. Gândeşte-te, John Gordon! îmi dai şansa să studiez epoca voastră, de mult apusă, iar tu vei avea ocazia să vezi minunile epocii mele! Simt că ai un suflet impacientat, avid de tot ce e nou şi necunoscut. Nimeni altul din timpul vostru nu poate avea şansa să străbată imensa vâltoare a timpului, să ajungă în viitor. Ai putea oare să refuzi?»

Deodată John Gordon simţi că este cuprins de un fior. Ca şi cum ar fi auzit sunetul unei goarne ce-l chema la aventuri nemaipomenite.

Universul de peste 200 de mii de ani, măreaţa civilizaţie ce a cucerit stelele – toate acestea ar putea să le vadă cu ochii lui?

Oare nu merită ca pentru aceasta să-ţi expui

pericolului viaţa şi raţiunea?

Dacă în toate acestea există un sâmbure de adevăr, nu se ivise oare marca şansă de a gusta aventura pe care el o căuta cu o aviditate nepotolită?

Cu toate acestea, ezita.

«Nu voi şti nimic despre lumea voastră, când voi ajunge acolo, îi spuse el lui Zurt Am. Nu voi cunoaşte nici limba».

«Well Kwen te va instrui în toate, urmă fără întârziere răspunsul. Dar şi mie epoca voastră îmi este la fel de necunoscută. De aceea., dacă te hotărăşti, am să te rog să-mi pregăteşti câteva raţiograme, după care aş putea lua cunoştinţă de limba şi obiceiurile voastre».

«Raţiograme? Ce sunt astea?», întrebă derutat Gordon.

«Cum, încă nu au fost inventate?», fu mirat Zurt Am. În acest caz lasă-mi nişte cărţi pentru copii cu poze şi nişte dicţionare, ca să pot învăţa limba voastră, precum şi ceva imprimări sonore, ca să am idee de pronunţie. Apoi adăugă: Nu-ţi cer, John Gordon, să te decizi chiar în această clipă. Mâine voi lua din nou legătura cu tine şi îmi vei spune ce ai hotărât».

«Mâine voi crede că nu a fost decât un vis nebunesc», replică Gordon.

«Trebuie să te convingi tu însuţi că nu este un vis, îl lămuri Zurt Am. Eu intru în contact cu creierul tău în momentul când dormitezi, atunci când voinţa îţi este slăbită şi mintea ta devine receptivă. Dar să ştii că nu e UN VIS».

Trezindu-se dimineaţa, John Gordon îşi reaminti discuţia purtată noaptea.

«Să fi fost cu adevărat un vis?» se întrebă el contrariat. Zurt Am fi preîntâmpinase că acesta îi va fi primul gând. Iar în vis se întâmplă şi mai şi.

Gordon aşa şi nu se dumeri, dacă i s-a năzărit sau ba discuţia avută noaptea, şi plecă la serviciu.

Niciodată oficiul nu i se păru atât de salubru şi sufocant ca în această zi, care părea că nu se mai termină.

Niciodată obligaţiile sale de rutină nu i se părură atât de plictisitoare şi monotone.

În lot cursul zilei Gordon se surprindea că visează la măreţia şi fastul de basm al marilor regate astrale, aflate într-un viilor îndepărtat cu 200 de mii de ani, cu lumile sale noi, ciudate, atrăgătoare…

Spre sfârşitul zilei se decise. Dacă această probabilitate este reală» va face tot ce-i cerc Zurt Am

Sg simţi puţin jenat, când în drum spre casă sq reţinu, ca să cumpere cărţile ilustrate pentru copii, manuale de gramatică şi discuri cu lecţii de engleză.

Scara se culcă devreme. Stăpânit de o puternică emoţie, aştepta chemarea lui Zurt Am. Glasul însă nu venea, căci Gordon nu izbutea să adoarmă. Se zvârcoli în aşternut timp de câteva ore. Deja se lumina de ziuă când, în sfârşit, se cufundă într-un somn neliniştit.

În acest moment se auzi cu claritate vocea gândului – vorbea Zurt Am.

«În fine am reuşit să iau legătura cu line! Spune-mi, John Gordon, te-ai hotărât?»

«Sunt de acord, Zurt Am, răspunse Gordon. Cu condiţia ca transferul să se facă chiar în această clipă. Dacă mai ţine încă câteva zile, sunt sigur că o să-mi ies din minţi».

«Foarte bine, urmă imediat răspunsul. Instalaţia este pregătită. Vei trăi în corpul meu şase săptămâni. La expirarea acestui termen voi fi gata să facem din nou schimbul. Tăcu o clipă, apoi reluă: Trebuie să-mi promiţi un singur lucru. Nimeni din timpul meu, în afară de Well Kwen, nu trebuie să ştie că am făcut acest schimb. Nu trebuie să-i spui NIMĂNUI că eşti un intrus în corpul meu. În caz contrar, pe amândoi ne paşte un pericol de moarte!»

«Promit, răspunse iute Gordon şi adăugă puţin jenat: Dar sper că şi dumneata vei avea grijă de corpul MEU?»

«Ai cuvântul meu, răspunse Zurt Am. Iar acum relaxează-ţi voinţa, pentru ca mintea ta să nu opună rezistenţă forţei ce o va duce în timp şi spaţiu».

Uşor de spus, mai greu de făcut. Nu e chiar atât de

simplu să-ţi slăbeşti voinţa, când ştii că mintea la e pe cale să părăsească corpul.

Totuşi Gordon se strădui să se supună, încercând să se cufunde mai adânc în somn. Brusc simţi o ciudată senzaţie de deplasare, ce se petrecea în creierul său. Nu era o senzaţie fizică, ci semăna mai mult cu o forţă magnetică.

O groază de nedescris puse stăpânire pe creierul său, când îşi dădu seama că se prăbuşeşte într-un hău fără de fund.

2. UNIVERSUL VIITORULUI

Gordon îşi recăpăta conştiinţa încetul cu încetul. Zăcea pe o masă înaltă, aflată într-o încăpere inundată de lumina soarelui.

Câteva clipe privi buimăcit tavanul, cuprins de o moleşcală îngrozitoare şi tremurând tot. Exact deasupra capului era atârnat un aparat straniu, asemănător cu un coif argintiu, împânzât de nenumărate fire.

Apoi, în raza lui de vedere apăru o faţă brăzdată de riduri a unui bătrân cărunt: emoţia care-l stăpânea făcea ca ochii lui albaştri să pară tineri şi sclipitori.

Îi vorbi lui Gordon cu o voce stridentă din cauza emoţiei. Gordon însă nu pricepea nimic din ce i se spunea.

— Nu înţeleg nimic, spuse neputincios Gordon.

Bătrânul arătă spre sine.

— Well Kwen, se prezentă el.

— Well Kwen? Gordon se înseninã. Zurt Am îi spuse că aşa îl cheamă pe colegul lui din viitor.

Din viitor! Vasăzică savanţii au REUŞIT să realizeze acest nemaipomenit schimb de suflete şi corpuri, învingând abisul temporal?

Tulburat nu ştiu cum, Gordon încercă să se ridice, dar nu putu. Era prea slăbit. Totuşi reuşi să-şi privească corpul. Fu şocat de ceea ce văzu.

Corpul nu-i aparţinea. Nu semăna deloc cu trupul vânjos şi musculos al lui John Gordon. Acum avea o talie înaltă, proporţională, era îmbrăcat într-o cămaşă albă de mătase, fără mâneci, în pantaloni albi, încălţat cu sandale.

— Corpul lui Zurt Am! murmiiră Gordon. Iar acolo, în timpul meu, Zutt Am s-a trezit în corpul MEU!

Bătrânul Well Kwen, probabil că la auzul numelui rostit, încuviinţă imediat.

— Zurt Arn-John Gordon, spuse, arătând spre dânsul.

Transferul a reuşit! A străbătut două mii de secole şi acum se află în corpul unui alt om!

Cu toate acestea, nu sesiza nicio deosebire. Gordon încercă să-şi mişte mâinile şi picioarele. Toţi muşchii i se supuneau de minune. Totuşi părul i se făcu măciucă la gândul oribilei ciudăţenii săvârşite. Îl cuprinse o nostalgie isterică pentru corpul său.

Se pare că Well Kwen îi înţelegea sentimentele. îl bătu încurajator pe umăr şi-i întinse o cupă de cristal, cu o licoare roşie spumoasă. Gordon o dădu duşcă şi simţi cum i se întorc puterile.

Bătrânul savant îl ajută să coboare de pe masă şi îl susţinu pe Gordon atâta timp cât acesta examina uimit încăperea.

Lumina strălucitoare a soarelui venea din toate părţile: toţi cei opt pereţi ai spaţioasei săli aveau ferestre. Razele se fragmentau şi se reflectau de mecanisme şi aparate, sclipeau pe poliţele cu casete metalice de forme ciudate. Gordon nu era savant şi mulţimea aparatelor ştiinţifice îl copleşi.

Well Kwen îl conduse spre un perete unde atârna o oglindă imensă. Gordon înmărmuri când îşi văzu chipul.

Acum era un bărbat lânar, cu părul negru, înalt cu mult peste şase picioare. Avea o faţă oacheşă, cu un profil reliefat. Era chiar frumoasă. Nu semăna deloc cu faţa lui Gordon, cea de mai înainte, cu pomeţi mari şi arsă de soare.

Văzu că era îmbrăcat într-o cămaşă strânsă pe corp, pantalonii fiind la fel de strâmţi. Well Kwen îi puse pe umeri o pelerină albă şi lungă. La fel era îmbrăcat şi bătrânul savant.

Acesta îi arătă lui Gordon prin semne că trebuie să se culce şi să se odihnească. Cu toate că era epuizat, Gordon

nu-şi putu reţine curiozitatea de a nu arunca o privire asupra acestei lumi necunoscute din viitorul îndepărtat.

Clătinându-se, el se duse spre o fereastră, sperând să vadă priveliştea fascinantă a unui megapolis supramodern, capitala măreaţă a civilizaţiei care a cucerit stelele. Însă mare îi fu dezamăgirea. Afară i se arătă o privelişte virgină, aproape duşmănoasă. Încăperea ortogonală se afla pe vârful unui mic turn masiv din beton, înălţat pe un platou nu prea mare, la marginea unei prăpăstii abrupte.

Jur-împrejur se vedeau piscurile uriaşe ale munţilor, îmbrăcate cu căciuli sclipitoare de gheaţă. Peste tot se vedeau prăpăstii întunecate, fără fund, având adâncimi de mii de picioare. Nu se vedeau alte construcţii. Relieful amintea de munţii Himalaya din secolul XX.

Gordon se clătină din cauza slăbiciunii. Well Kwen îl conduse îndată într-un mie dormitor de la etajul întâi. Se culcă pe o canapea moale şi adormi imediat.

Când Gordon se trezi, era deja plină ziuă. îl vizită Well Kwen, îi luă pulsul şi-i controlă respiraţia. Bătrânul savant îi zâmbi încurajator. Apoi aduse micul dejun. O băutură densă, dulce, de culoare cafenie, fructe şi ceva asemănător cu biscuiţii. Conţineau, probabil, substanţe nutritive, de vreme ce Gordon se sătura după primele înghiţituri.

Well Kwen începu prin a-l învăţa limba. Bătrânul folosea un dispozitiv mic, care proiecta imagini slerioscopice neobişnuit de reale, pronunţând cu meticulozitate denumirea fiecărui obiect sau scenă pe care o demonstra.

Astfel Gordon petrecu o săptămână întreagă fără ca să iasă din castel. Învăţa limba eu o repeziciune nemaipomenită, atât graţie metodei de predare, cât şi din motivul că la baza acestei limbi se afla engleza. După 200 de mii de ani fondul de cuvinte se schimbase şi se îmbogăţise foarte mult, dar, cu toate acestea, nu era o limbă necunoscută.

— Ne aflăm pe Pământ? a fost prima întrebare pe care o puse Gordon.

Bătrânul răspunse afirmativ:

— Exact, acest turn este situat în mijlocul celor mai înalţi munţi de pe Pământ.

Nu se înşelase, erau cu adevărat munţii Himalaya. Măreţele piscuri înzăpezite erau la fel de mohorâte şi sălbatice, ca pe timpul războiului, atunci când el survola aceste locuri.

— Adevărat că n-au rămas oameni şi oraşe pe Pământ? se minună el.

— Sigur că au rămas. Zurt Am a ales cel mai izolat loc de pe planetă din simplul motiv ca nimeni să nu-l stânjenească în cercetările sale secrete. De aici, din acest castel, el a studiat trecutul, schimbându-şi corpul cu mai mulţi oameni din diferite epoci ale istorici universale. Timpul tău este cel mai îndepărtat dintre perioadele pe care Zurt Am a încercat să le cercuteze.

John (iordon încercă o stranie senzaţie, gândindu-se că şi alţii s-au aflat în postura lui de acum.

— Şi ei… aceşti oameni… Au reuşit să se întoarcă în corpurile lor, în epoca lor?

— Bineînţeles. Am stat tot timpul aici, lângă instalaţia. de transfer. La timpul cuvenit făceam schimbul invers. La fel se va întâmpla şi cu line.

Gordon căpătă ceva mai multă siguranţă. Oricât de mult l-ar fi tentat aventurile fără precedent în viitor, n-ar fi vrut să rămână mai mult timp într-un corp străin.

Well Kwen îl iniţie în cele mai mici amănunte ale uimitoarei metode de transferare a conştiinţei, îi demonsiră cum funcţionează generatorul telepatic, capabil să trimită orice gând oricărui om din trecut. Apoi îi explică cum funcţionează însăşi instalaţia de transfer.

— Raţiunea nu este altceva decât o structură electronică a creierului. Energia aparatului o transformă în fotoni. Raţiunea fotonică poate fi transmisă în orice dimensiune, inclusiv în a patra, adică cea a timpului. Fluxul electronic acţionează în ambele direcţii, în acelaşi timp extrăgând şi proieelând cele două conştiinţe, pentru a le schimba locurile.

Zurt Am a descoperit această metodă? întrebă plin de curiozitate Gordon.

— Am descoperit-o lucrând împreună, răspunse Well Kwen. Eu am elaborate) teoretic. Zurt Am. care este cel mai capabil dintre elevii mek m-a ajutat să construiesc aparatul. Rezultatul a fost mai mult decât cel scontat. Vezi aceste rafturi? Aici se află raţiogramele aduse de Zurt Am din epocile precedente. Lucrăm în secret. Am Abbas i-ar fi interzis fiului său să se expună unui asemenea risc. dacă ar fi bănuit măcar ceva.

— Am Abbas? întrebă <iordon. Cine este acesta?

— E suveranul Imperiului Mediogalactic, care îşi are capitala pe Troon, în apropierea stelei Canopus. Are doi copii. Pe cel mai mare îl cheamă Jal Am – moştenitorul lui. Al doilea este Zurt Am.

(iordon se fâstâci.

— Vreţi să spuneţi că persoana în corpul căreia mă aflu este fiul celui mai puternic suveran din Univers?

— Da, încuviinţă Well Kwen. Însă Zurt Am este departe de politică. El e în primul rând un învăţat. Noi cercetăm trecutul. Iată motivul de ce stă aici şi nu pe: Troon. J

Gordon îşi aminti că Zurt Am îi spuse că ocupă o demnitate înaltă în Imperiu. Însă nu bănuise adevărata imensitate a rolului pe care acesta îl avea.

Well Kwen, ce prezintă Imperiul Mediogalactic? El cuprinde întreaga Galaxie?

— Nu, John (iordon. Există multe regate astrale, unele chiar învrăjbite între ele. Imperiul este pur şi simplu cel mai mare dintre ele.

Gordon nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

— Credeam că lumea viitorului va fi o lume democrată şi nu vor mai exista războaie.

— Regatele astrale în esenţa lor sunt democraţii şi puterea se află în mâinile poporului, explică Well Kwen. Pur şi simplu obişnuim să dăm titluri pompoase conducătorilor noştri.

(iordon încuviinţă.

— Pare-mi-se că încep să înţeleg. E ceva asemănător cu democraţia engleză din timpurile noastre. Şi acolo avem o regină.

— În ceea ce priveşte războaiele, continuă Well Kwen. apoi pe Pământ ele au fost stârpile. Cunoaştem aceasta din istorie. Pacea şi prosperărea au permis să fie posibile primele zbbruri spre stele. Astăzi, însă, regalele stelare sunt la fel de separate, ca şi pe timpuri popoarele de pe Pământ. Noi încercăm să le unim:

Well Kwen se apropie de un perete şi apăsă un buton. În sală apăru imaginea holografică a hărţii Universului – un roi discoidal compus din seanţei sclipitoare. Fiecare scânteie reprezenta o stea şi mulţimea lor impresiona. Nebuloasele, cometele, găurile negre – toate erau prezente pe această hartă. îrnaginea era împărţită în mai multe sectoare, fiecare având culoarea sa.

— Sectoarele colorate sunt regalele astrale, explică Well Kwen. Dacă observi, cea mai mare din ele – zona verde a Imperiului Mediogalacticocupă tot nordul şi centrul Galaxiei. Soarele şi Pământ ui se găsesc la extremitatea nordică, în apropierea sistemelor barbare de la frontieră – Marchizatele Cosmosului Exterior. Zona purpurie, nu prea mare, situată la sud de Imperiu, este ocupată de Baronatele Herculiene, marii baroni ale cărora stăpânesc lumile independente ale Constelaţiei Hercule. La nord-vest se alia regatul Fomalhaut, mai la sud – regatele Lirei, Lebădei, Stelei Polare şi ale altor stele şi constelaţii, cele mai multe dintre ele fiind aliate Imperiului. Iar stelele şi planetele, ascunse privirilor de bezna veşnică a norului negru de la sud-est, alcătuiesc Liga Lumilor întunericului. Acesta este cel mai puternic şi cel mai jinduitor duşman al Imperiului.

De mai mult timp Am Abbas se străduie să convingă regatele astrale să se unească şi să înceteze vrajba şi războaiele. Dar dictatorul Shorr Khan unelteşte împotriva unei astfel de politici, instigând micile regate cu idei separatiste.

Cele auzite îl zguduiră pe John (iordon. om al secolului XX. care privea perplex strania hartă.

Well Kwen continuă:

— Am să te învăţ cum să foloseşti radiogramele şi atunci vei putea să studiezi de sine stătător istoria noastră.

În zilele următoare, aprofundându-şi cunoştinţele în domeniul limbii, (iordon studia de asemenea istoria omenirii din ultimele două mii de veacuri. C'asetele cu raţiograme îi derulau saga cptxală despre cucerirea stelelor. Află despre faptele eroice măreţe, catastrofele înfiorătoare produse în norii şi nebuloasele din Cosmos, despre confruntările cumplite eu forme de viaţă neuniane… Pământul era prea mic şi prea departe pentru a putea stăpân posesiunile mereu în creştere ale omenirii. În sistemele stelare începeau să apară guverne proprii, care au stat la temelia actualelor regale. Tot aşa a luat fiinţă şi Imperiu, Mediogalactic, în fruntea căruia se află acum Am Abbas.

— Probabil că ai vrea să vezi mult mai multe, înainte de a te întoarce în epoca ta. Îi spuse într-o zi Well Kwen. Pentru început vreau să-ţi arăt cum arată astăzi Pământul xostru „Freci pe această placă.

Stătea pe o placă mare de cuarţ, pe una din cele două plăci montate de duşumea, (iordon i se alătură şovăind.

— Acesta este un telestereo. Îl acţionează imediat, indiferent care e distanţa, explică Well Kwen şi puse degetul pe un bulon.

— Newar, acesta este cel mai mare oraş de pe Pământ. C'ei drept, nu se compară cu multe dintre capitalele din stele…

Dintr-odată, (iordon se văzu în cu lotul alt loc. Ştia că se află în laborator, dar în acelaşi timp stătea pe o placă similară de cuarţ, montată pe un alt turn, la fel de înalt, iar jos se întindea un oraş grandios şi minunat. De jur-împrejur se înălţau piramide albe cu terase. Pe terase erau plantate livezi, tinde şi unde. printre verdeaţă, puteau, 1 văzute pavilioane viu colorate, iar printre pomi se zăreau

oameni plimbându-se. Departe, la orizont, se găsea un port cosmic, cu şiruri de nave. Printre ele puteau II observate câteva corăbii masive de război, cu aspect înfiorător şi având desenată pe ele imaginea unei comete – emblema Imperiului.

Well Kwen trecu pe unda unui alt lelestereo din Newar. (iordon văzu în fugă oraşul din interior – săli şi coridoare, apartamente şi ateliere, gigantice staţii atomice producătoare de energie electrică. Deodată, imaginea dispăru brusc. Închizând lelestereo-ul, Wel, Kwen se repezi la fereastră.

— O navă! exclamă el. Nu pot înţelege. Aici niciodată n-a aterizat vreo corabie!

(iordon auzi zgomotul şi văzu un aparat zburător de formă alungită, sobru, lucitor, care cobora cu viteză în direcţia turnului solitar.

— E o navă de război, un crucişător de recunoaştere, dar nu văd niciun semn distinctiv. (era nu e în ordine!

Nava strălucitoare se aşează pe platou, la o depărtare de un sfert de milă de la turn. Imediat s-au deschis mai multe tambuchiuri din care au ieşit vreo douăzeci de oameni, îmbrăcaţi în uniforme cenuşii, purtând pe cap căşti. Înarmaţi cu pistoale lungi şi care începură să fugă în direcţia turnului.

— E uniforma soldaţi, or imperiali, dar ei n-au ce căuta aici... faţa plină de riduri a lui Well Kwen exprima nedumerire şi teamă. Trebuie să anunţ Newarul!

Abia ajunse la telestereo şi jos se auziră lovituri.

— Li forţează uşa! strigă Well Kwen. Mai repede! John Gordon, ia...

(iordon aşa şi nu a mai aliat ce a vrut să spună Well Kwen, căci în acea clipă agresorii năvăliră în odaie. Aveau o înfăţişare stranie, feţele lor erau incolore, nenatural de palide.

— Sunt soldaţii Ligii! strigă Well Kwen repezindu-se spre telesterio. Şeful agresorilor ţinti cu pistolul său lung şi subţire. Din ţeavă ţâşni un glonte minuscul, care îl lovi pe Well Kwen în spate şi explodă. Bătrânul căzu ca un

snop. (iordon, care până în acest moment stătu înţepenit de uimire, cu un strigăt tic furie se repezi înainte. Unul dintre soldaţi ridică arma.

— Nu (rage, acesta-i Zurt Am! strigă ofiţerul, cel care-l împuşcase pe Well Kwen. Luaţi-l de viu!

Gordon îl lovi pe unul din ei în mutră, dar fu repede imobilizat cu mâinile la spate. Era neputincios ca un copil.

— Prinţe Zurt, i se adresă vorbind precipitat ofiţerul cu faţa palidă. Regret ce s-a întâmplat cu colegul dumneavoastră, însă el se pregătea să cheme ajutoare, iar despre apariţia noastră nimeni nu trebuie să bănuiască. Personal sunteţi în siguranţă. Am fost trimişi ca să vă ducem la conducătorul nostru.

(iordon îl examină din cap până în picioare. Cele întâmplate îi păreau ca fiind un vis sălbatic, înţelese un singur lucru: niciunul dintre ei nu punea la îndoială că el nu era adevăratul Zurt Am. Explicabil, căci era Zurt Am, măcar la înfăţişare.

— Ce înseamnă toate acestea? întrebă el înfuriat. Cine sunteţi?

— Suntem din Nor, răspunse ofiţerul. N-aveţi teamă, prinţe, sunteţi în siguranţă. Am venit ca să vă ducem la Shorr Khan.

O clipă John Gordon rămase nedumerit, apoi îşi aminti vorbele lui Well. Kwen.

Shorr Khan – acesta e conducătorul Ligii Lumilor întunericului, cel mai aprig duşman al Imperiului. Aceşti oameni sunt duşmanii marelui regat astral, iar Zurt Am este membru al familiei guvernatoare. Ei cred că el e Zurt Am şi sunt decişi să-l răpească! Adevăratul prinţ nu prevăzuse o astfel de turnură, atunci când gândi să facă transferul de corpuri şi suflete.

— Nu merg nicăieri! strigă (iordon. Voi rămâne pe Pământ!

3. AGRESORII MISTERIOŞI

În acea clipă el fu întrerupt. În turn intră încă un soldat cu faţa palidă.

— Alarmă! Spre noi se îndreaptă trei crucişătoare

cosmice!

— Patrulele Imperiului! urlă ofiţerul Ligii. Mai repede!

Profitând de derută, (iordon se rupse din mâinile duşmanilor. Înhăţând un obiect greu de metal, începu să se apere cu furie. Avea avantajul că pe el îl voiau viu şi nevătămat, aşa că lovea din tot sufletul. Doi oşteni se prăbuşiră în urma loviturilor năprasnice, ceilalţi însă reuşiră să-l imobilizeze iarăşi, luându-i arma improvizată.

— Iute pe navă! strigă, sufocându-se, ofiţerul palid al Ligii. Mai repede.

Patru soldaţi îl târâră pe (iordon jos pe scări, îl scoaseră afară, în frig. Când până la corabie mai rămase puţin de mers, tunurile de bord se îndreptară spre cer şi începură să tragă.

Ofiţerul palid începu să strige. John Gordon văzu trei nave masive de război, alungite ca nişte trabucuri, zburând în picaj spre ei. Se auzi o explozie asurzitoare, (iordon şi răpitorii lui fură aruncaţi la pământ. Pe jumătate contuzionat, auzi zgomotul navelor ce aterizau. Când se ridică, clătinându-se, lotul era terminal.

Nava Ligii arăta ca un morman de metal topit. Peste lot zăceau cadavrele soldaţi, or. Tambuchiurile crucişătoarelor s-au deschis şi spre (iordon alergară oameni îmbrăcaţi în uniforme cenuşii şi purtând coifuri.

— Prinţe Zurt, nu sunteţi rănit? îi strigă lui (iordon comandantul lor, un bărbat brunet şi cu faţa arămie. Ochii lui străluceau exprimând emoţie şi bucurie. Mă numesc Hell Berril, sunt comandantul patrulei din sectorul Sirius. Radarele noastre au detectat o navă străină ce se îndrepta spre Pământ, am urmăril-o şi, poftim… întoarse privirea spre cei ucişi. Oamenii Norului, jur pe Ceruri! Shorr Khan a cutezat să trimită la dumneavoastră agenţii lui! Poate, 1 un motiv pentru declanşarea războiului!

John (iordon chibzuia cu înfrigurare. Şi acest ofiţer, cuprins de emoţii, l-a luat drept fiul suveranului. Însă nu putea spune adevărul, nu putea să dea la iveală că el e John (iordon, aliat în corpul lui Zurt Am! Doar Zurt Am i-a

cerut să nu spună nimănui acest lucru, l-a prevenit că poate să aducă o nenorocire! Trebuie să accepte condiţia sa de intrus fără de voie, până atunci când va scăpa de aceşti oameni.

— Sunt teafăr, spuse (iordon. Dar l-au împuşcat pe Well Kwen. Am impresia că e mort

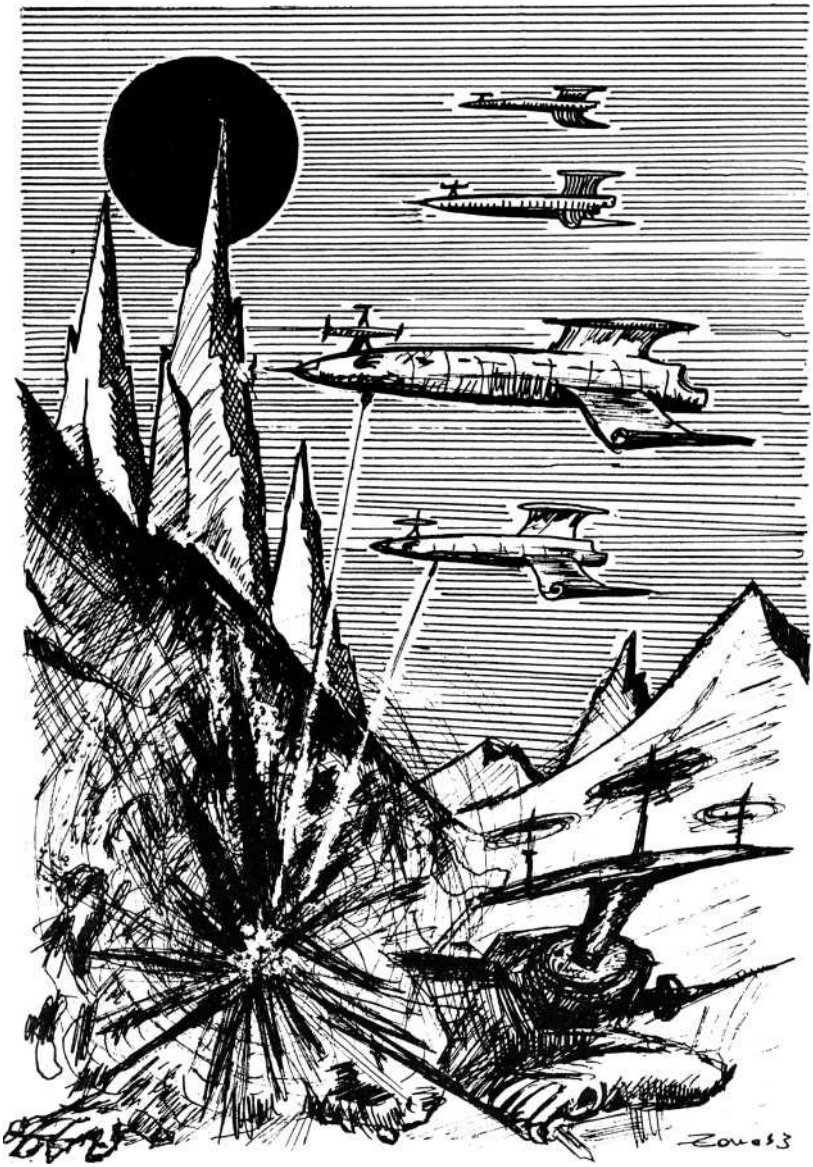

Merseră în grabă la turn. Gordon urcă în fugă scările

şi se aplecă asupra bătrânului. O singură privire fu de ajuns. Explozia atomică a glontelui îi provocă lui Well Kwen o rană monstruoasă. Moartea savantului însemna că John (îordon trebuia să se bizuie mai departe doar pe propriile lui forţe în această stranie lume a viitorului.

Va reuşi el cândva să revină în corpul şi în timpul său? Din fericire, Well Kwen îl învăţase suficient de multe pentru ca Gordon să poată intra în contact telepatic cu adevăratul Zurt Am.

Exista o singură şansă. Să rămână în castel, lângă dispozitiv, unicul care-l poate întoarce la viaţa lui normală din trecut.

— Sunt obligat să raportez despre cele întâmplate, prinţe Zurt, spuse Hell Berril.

— Nu trebuie, se grăbi să protesteze Gordon. Pericolul a trecut. Păstraţi totul în taină.

Se bizuia pe autoritatea pe care o avea în calitate de fiu al suveranului. Însă Hell Berril stătea pe gânduri.

— Voi încălca jurământul depus, dacă nu voi anunţa despre acest incident foarte grav.

Ajuns la telestereo, îl conectă. Peste o clipă pe cea de a doua placă de cuarţ apăru proiecţia în volum a unui ofiţer necunoscut.

— Statul major al flotei de pe Troon, rosti acesta cu voce sacadată.

— Căpitanul Hell Berril din patrula sectorului Sirius doreşte să raporteze despre o chestiune de primă importanţă înălţimii sale Am Abbas.

— Dar de ce nu comandorului Corbulo? se miră ofiţerul.

— Chestiunea e prea serioasă şi de neamânat, explică Hell Berril. Insist să fiu primit în audienţă şi-mi iau toată răspunderea asupra mea.

S-au scurs câteva minute. Apoi în telestereo apăru un alt om. Era un gigant masiv, în vârstă, cu sprâncene stufoase deasupra unor ochi pătrunzători ca oţelul. Era îmbrăcat într-o scurtă de culoare închisă şi pantaloni, peste haine avea aruncată o mantie bogat ornamentată,

capul cu fire de argint la tâmple îi era descoperit.

— De când căpitanii de rând… începu supărat vorba, dar în aceeaşi clipă îl văzu pe John Gordon. Tu eşti, Zurt? Ce s-a întâmplat?

Gordon înţelese că acest bărbat cu privirea cruntă este Am Abbas, suveranul Imperiului Mediogalactic, tatăl lui Zurt Am. Tatăl lui.

— Nimic deosebit… începu el, dar fu întrerupt de Hell Berril:

— Să-mi fie iertat, prinţe Zurt, chestiunea e extrem de serioasă! El se întoarse către împărat. Un crucişător de recunoaştere al Ligii a violat frontiera cosmică a Pământului şi oamenii ci au făcut o tentativă de-al răpi pe prinţ. Întâmplător patrula mea se afla în apropiere, i-am detectat cu radarele, i-am urmărit şi i-am nimicit.

— O navă de război a Ligii a violat frontiera cosmică? întrebă furios împăratul. Ei au vrut să-l răpească pe fiul meu? Nemernicul de Shorr Khan! A întrecut orice măsură!

Hell Berril continuă:

— N-a rămas în viaţă niciun norist, dar prinţul Zurt vă va povesti mai amănunţit.

Gordon ardea de dorinţa de a diminua importanţa cazului, să scape de starea plină de nervozitate insuportabilă şi să rămână singur.

Ei au crezut că ne vor lua prin surprindere, spuse el în pripă. Mai mult nu vor îndrăzni. Aşa că nu am de ce să mă mai tem.

— Crezi că eşti în afară de orice pericol? Faţa lui Am Abbas se făcu stacogie. Tu ştii la fel de bine ca şi mine motivul pentru care Shorr Khan a făcut această tentativă şi ce ar fi urmat, dacă îi reuşea! Nu trebuie să rămâi nicio clipă pe Pământ, Zurt! îţi ajunge să stai în această fundătură cu experienţele tale. Iată unde te-au adus! mai mult nu putem risca. Chiar acum trebuie să te întorci pe Troon!

Lui Gordon i se duse inima în călcâie. Pe Troon, în altă margine a Galaxiei. Dar dacă părăseşte laboratorul, adio şansă de a se mai întoarce în timpul său!

— Nu pot veni pe Troon, spuse el desperat. Mai am nevoie de câteva zile ca să-mi termin experienţa!

4. O LUME FASCINANTĂ

Uriaşul crucişător străbătea spaţiul interastral cu o viteză ce o întrecea de câteva ori pe cea a luminii. Soarele şi Pământul rămaseră de mult timp în urma pupei, în faţă se întindea centrul Galaxiei, sclipind de mulţimea nebuloaselor. John Gordon se afla în cabina de comandă a navei «Karis», împreună cu Hell Berril şi doi navigatori. Graţie câmpului energetic, ce înconjura orice obiect de pe navă, aidoma unei ceţe albăstrii, el nu simţea suprasarcina. În schimb, de câte ori privea panorama măreaţă ce i se deschidea în faţă, simţea că îl apucă ameţelile.

— Faptul că Shorr Khan a trimis un crucişător, e o nebunie, spuse Hall Berril. Care este rostul?

Gordon era şi el nedumerit. Nu vedea niciun motiv care ar fi justificat capturarea fiului mai mic al împăratului.

— Cred, spuse el, că Shorr Khan intenţiona să mă facă ostatec. Din fericire, căpitane, i-aţi nimicit pe aceşti ticăloşi. Iar acum aş vrea să mă odihnesc puţin.

Hell Berril îl conduse jos pe coridoarele înguste ale crucişătorului. Gordon se prefăcea indiferent la tot ce vedea, dar în realitate nu mai putea de curiozitate. Ce numai nu se găsea aici! Galerii lungi şi înguste pentru guri de foc, compartimente navigaţionale, boxe cu radare pe puntea de sus…

Ofiţerii şi soldaţii întâlniţi în cale îi dădeau onorul cu mult respect. Supuşii Imperiului Mcdiogalactic se deosebeau prin culoarea pielii – urmare a provenienţei lor de pe diferite sisteme solare. Însuşi căpitanul cu faţa arămie, cum aflase Gordon, era de loc de pe Antares.

Hell Berril deschise uşa unei cabine mici şi modeste.

— Aici se află apartamentul meu, prinţe. Faceţi-vă comod.

Rămas singur, John Gordon răsuflă uşurat, încordarea din ultimeleore a fost prea mare. Au părăsit Pământul

îndată după funeraliile lui Well Kwen.

Fu obligat să joace rolul prinţului de la începutul zborului. El nu putea să spună adevărul despre sine. Zurt Am considera că le va dăuna ambilor. Din ce cauză? îi rămânea doar să presupună.

Era obligat să se ţină de cuvânt. Nimeni nu trebuia să bănuiască că el e prinţ doar cu înfăţişarea. La o adică, chiar dacă s-ar scăpa cu vorba, cine-l va crede? Well Kwen spunea că experienţele lui Zurt Am erau învăluite în taină. Cine va crede în aseaslă întâmplare neverosimilă?

Unica soluţie justă, după câte înţelegea el, era să joace cât mai bine rolul prinţului de pe Troon şi să se întoarcă cât de repede posibil în laboratorul din castel. Iar acolo va găsi soluţia transferului în comun cu Zurt Am.

Culcat pe un pat moale, Gordon se gândea, obosit, la faptul dacă a mai nimerit cineva de la începutul timpurilor într-o situaţie similară celei în care se afla el.

«Nu-mi rămâne decât să mă concentrez şi să joc rolul lui Zurt Am, îşi spuse hotărât. Dacă ar fi fost Well Kwen în viaţă!»

Îl cuprinse o tristeţe insuportabilă. Ceva mai târziu adormi, obosit şi amărât.

Trezindu-se, Gordon văzu în loc de tavanul alb al locuinţei sale din New York strălucirea metalului, auzi un vuiet înfundat. Tot ce s-a întâmplat nici pe departe nu era un vis urât. El se mai afla în corpul lui Zurt Am, pe uriaşa corabie militară, ce străbătea Galaxia.

Uşa se deschise şi intră un bărbat în uniformă, care salută respectuos. Aduse micul dejun: carne sintetică, fructe, băutură de ciocolată de care deja mai gustase. Apoi îl vizită Hell Berril.

— Zburăm conform graficului, înălţimea Voastră. Peste trei zile vom fi în apropiere de Canopus.

Gordon nu îndrăzni să răspundă şi doar încuviinţă cu o mişcare a capului. Trebuia să-şi joace rolul. Să umble pe navă arătând că totul aici îi este bine cunoscut, să-şi ascundă curiozitatea, să audă vorbindu-se despre mii de flecuşteţe, pe care le cunoştea de minune Zurt Am – şi nici

cu un cuvânt să nu-şi trădeze incompetenţa. Dar va putea oare să continue acest joc şi pe Troon?

După trei zile, intrând în cabina de comandă, John Gordon fu orbit de o lumină puternică ce penetra chiar şi prin filtrele itunecate.

— Iată şi Canopusul, în sfârşit! spuse antaresianul. Peste câteva ore vom ateriza!

Sunetul goarnei chemătoare la aventuri răsună din nou în creierul lui Gordon, atunci când privi prin hublou. Măreţia Canopusului îl zgudui. De dragul unei asemenea privelişti merită să te sacrifici. Soarele uriaş depăşea orice noţiune de grandoare. Steaua emana o lumină albă, ocupând jumătate din boltă, inundând spaţiul cu o strălucire orbitoare, nepământeană. Gordon îşi păstră cu greu sângele rece. Era totuşi un om al trecutului, mintea lui nu era în stare să reziste la un asemenea şoc.

Vuietul generatoarelor navei scăzu din tonalitate în momentul când nava se plasă pe orbita unei planete de mărimea Pământului – una din cele vreo zece pe care le avea imensa stea. Acesta era Troonul. O lume cu continente verzi şi mări argintii, inima şi creierul Imperiului ce stăpânea o jumătate de Galaxie.

— Vom ateriza în oraşul Troon, a anunţat Hell Berril. Am ordin de la comandorul Corbulo să vă duc neîntârziat la Am Abbas.

— Voi fi fericit să-mi revăd părintele, spuse Gordon încordat. Tatăl! Pe acest om, stăpânul imensului stat astral, îl văzu doar o singură dată, la telestereo… Şi iar îi veni în minte avertismentul lui Zurt Am. Nimeni să nu afle adevărul! Nimeni. Va trece prin toate încercările şi va reveni pe Pământ.

«Karis» se apropia vertiginos de mările argintii şi de continentele verzi. Corabia cădea spre planetă fără ca să frâneze. Inima lui Gordon se făcu cât un purice când privi în jos. Munţi înalţi se înşirau de-a lungul oceanului, sclipind aidoma cristalului. Peste puţin timp înţelese că munţii într-adevăr erau de cristal – lanţul de munţi crescuse din silicatul topit, aruncat din străfundurile

planetei.

Sus, deasupra mării, pe un platou înconjurat de munţii de cristal, se înălţa un oraş ca din poveşti. Cupolele lui graţioase păreau nişte bule sclipitoare, făcute din sticlă colorată. Lumina lui Canopus cădea peste turnurile ascuţite şi se reflecta în culori de curcubeu. Acesta era oraşul Troon, inima şi capitala Imperiului.

Corabia ateriză în portul cosmic, situat în partea de nord a oraşului. Aici stăteau nemişcate zeci şi sute de nave cosmice – distrugătoare, crucişătoare, nave de recunoaştere, monitoare ce semănau cu nişte tuburi şi care erau dotate cu tunuri grele. Toate aveau desenate pe ele câte o cometăemblema Imperiului.

Gordon coborî din «Karis» însoţit de Hell Berril şi alţi ofiţeri, ieşind la lumina soarelui, albă, ireală. Jur-împrejur se înălţau antrepozite cu nave de război uriaşe: baterii cu tunuri atomice se conturau pe fundalul cerului. În depărtare se vedeau turnurile ascuţite şi cupolele oraşului.

Gordon fu scos din înţepenire de vocea îngrijorată a lui Hell Berril:

— În tunel vă aşteaptă vagonul, înălţimea Voastră, îi aminti antaresianul.

— Da, sigur, acceptă imediat Gordon.

Aştepta ca Hell Berril să facă o cât de mică aluzie la ce urma să întreprindă în continuare, ca să nu se încurce definitiv. Treceau pe lângă nave, macarale autopropulsate, ofiţeri care dădeau onorul.

Cu fiecare clipă ce trecea Gordon simţea că acţiunea sa nu are nicio şansă de izbândă. Cum putea să-şi joace rolul când tot ce vedea în jur era atât de nou şi uluitor? Imediat îşi aminti de avertismentul lui Am Zurt. «Voi trece peste toate acestea! îşi spuse. Voi fi atent la tot ce fac…»

Ajunseră la marginea unor trepte ce duceau în jos, sub pământ. Acolo se afla o reţea ramificată de tunde metalice. Într-un tunel îi aştepta un vagon cilindric. De cum Gordon şi Hall Berrd ocupară locurile în el, acesta porni în mare viteză. Peste vreo cinci minute vagonul se opri şi ei coborâră într-un vestibul subteran, asemănător

cu cel de unde au pornit. Aici făceau de gardă santinele în uniformă, înarmate cu arme atomice ce semănau cu nişte puşti. Văzându-l pe Gordon, dădură onorul.

Un tânăr ofiţer, în timp ce dădea onorul, spuse:

— Întreg Troonul se bucură de sosirea înălţimii Voastre.

— N-avem timp de ceremonii, îl întrerupse nerăbdător Hell Berril.

Urmându-l pe căpitanul de pe «Karis», Gordon ajunse la o uşă deschisă, după care începea un coridor, pereţii căruia erau făcuţi din alabastru străveziu. Duşumeaua porni uşor, imediat ce călcară pe ea, şi Gordon îşi stăpâni cu greu un strigăt de uimire. Alunecând înainte şi ridicându-se pe scările ce şerpuiau ciudat, înţelese că se aflau deja la etajele de jos ale palatului lui Am Abbas.

Aici se afla centrul nervos al Imperiului, legile căruia se extindeau la mii de ani lumină! Dar să înţeleagă totul Gordon nu era capabil.

Covorul rulant îi aduse în dreptul unei uşi înalte din bronz, unde un alt grup de santinele înarmate se dădură la o parte. Antaresianul rămase lângă uşă şi Gordon păşi înăuntru.

Aceasta era o odaie modest mobilată. Pe pereţi se vedeau aparate telestereo, în dreptul uşii era o măsuţă joasă cu zeci de monitoare. La ea, într-un fotoliu de metal, şedea un bărbat, iar alături mai erau alţi doi. Toţi trei îl priveau pe Gordon, inima căruia începu să bată cu putere.

Omul din fotoliu era un uriaş, un gigant impunător, îmbrăcat într-o haină întunecată de culoare aurie. Faţa lui masivă, hotărâtă, ochii cenuşii şi reci, părul des şi întunecat, cu fire albe la tâmple, îi dădeau aspectul unui leu. Gordon îl recunoscu pe Am Abbas, suveranul Imperiului, tatăl lui Zurt. Ba nu, tatăl LUI! Trebuie să reţină acest lucru.

Cel mai tânăr din cei doi, care stăteau în picioare, semăna eu Am Abbas, cum ar fi arătat acesta cu treizeci de ani în urmă – era înalt, chipeş, şi avea o expresie mult mai prietenoasă. Ultimul, robust, cu o faţă lată, îmbrăcat într-o

uniformă împodobită ce avea numeroase galoane de aur, era, după toate probabilităţile, Chan Corbulo, amiralul flotei imperiale.

Emoţionat din cale afară, Gordon se opri în faţa celui care şedea.

— Tată… începu el timid. Imediat fu întrerupt.

Am Abbas îi aruncă o privire tăioasă şi exclamă cu furie:

— Nu mă numi tată! Tu nu eşti feciorul meu!

5. O MASCARADĂ NEOBIŞNUITĂ

Gordon simţi că îi fuge pământul sub picioare. Să fi înţeles Am Abbas că e un intrus? Fraza următoare pe care o rosti acesta îl calmă întrucâtva, cu toate că tonul împăratului continua să fie furios.

— Fiul meu nu poate să hoinărească luni întregi pe la periferiile Imperiului, făcând pe savantul, atunci când am nevoie de el aici! Din cauza blestematei tale de ştiinţă ai uitat cu desăvârşire care este datoria ta!

— Datoria mea, tată?

— Datoria faţă de Imperiu! tună Am Abbas. Cunoşti prea bine situaţia creată în ultimul timp în întreaga Galaxie şi cum se poate răsfrânge ea pentru lumile noastre! Lovi genunchiul cu pumnul lui uriaş. Vezi până unde te-a adus izolarea ta! x Shorr Khan era cât pe-aci să te captureze! înţelegi ce înseamnă aceasta?

— Da, căzu de acord Gordon. Dacă Shorr Khan reuşea să mă prindă, mă folosea în calitate de ostatec.

Am Abbas îi aruncão. privire distrugătoare.

— Ce tot trăncăneşti acolo, în numele dracilor astrali? Asta ce să mai însemne? Ştii nu mai rău decât mine că Shorr Khan ar fi vrut să-ţi smulgă secretul Distrugătorului!

Distrugătorul? Ce o mai fi asta? Cum poate să continue deghizarea sa nebunească, dacă nu cunoaşte măcar cele mai importante momente din viaţa lui Zurt Am? Dacă nu-i promitea lui Zurt Am, Gordon demult ar fi recunoscut totul. Aşa că trebui să facă o mină nevinovată.

— Exact, Distrugătorul. Aceasta am avut în vedere.

— Nu te cred, i-o tăie Am Abbas. Jur pe Slăvile Cerului, atunci când am cea mai mare nevoie de sprijin, lângă mine se află doar un singur fecior, iar celălalt se preface că nici nu a auzit de Distrugător! împăratul se aplecă înainte. Trezeşte-te, Zurt. Înţelegi sau nu că Imperiul se află în pragul unei crize îngrozitoare? îţi dai seama ce şi-a pus de gând acest blestemat de Shorr Khan? El a trimis mesagerii lui în baronatul de pe Hercule, în regatele Stelei Polare şi Lebădei, chiar şi în regatul Fomalhaut. Face tot posibilul ca aliaţii să se întoarcă de la noi şi construieşte fără încetare noi nave de război!

Amiralul Corbulo încuviinţă ursuz.

— În interiorul Norului se duc ample preparative. Ştim despre aceasta, cu toate că razele radarelor noastre nu pot străpunge ecranele puse în zona lucrărilor efectuate de savanţii lui Shorr Khan?

— Scopul lui e să dezmembreze Imperiul şi să transforme Galaxia într-o mulţime de regate care să se duşmănească între ele, pe care apoi Liga să le poată cuceri rând pe rând, continuă Am Abbas. Un singur lucru îl sperie pe Shorr Khan – Distrugătorul. Shorr Khan ştie că îl avem, dar nu cunoaşte cu precizie ce reprezintă acesta. Secretul îl deţinem doar eu, Jai şi tu. Iată motivul din care acest diavol a vrut să te răpească!

Câte ceva începea să-i fie clar Distrugătorul e un fel de armă. secretul căreia îl deţin doar membrii familiei regale, printre care şi Zurt Am. Gordon însă nu cunoştea nimic din această taină!

— Nu m-am gândit niciodată la aceasta, spuse el nehotărât. Totuşi bănuiam că situaţia e critică.

— C’riza poate să se agraveze în cel mai apropiat timp, confirmă Am Abbas. Nu ştiu câte regate aliate a reuşit Shorr Khan să le atragă de partea sa. Totul depinde de faptul cât de mare îi este frica de Distrugător. Ridică din nou vocea: iată de ce îţi interzic să te ascunzi pe Pământ, Zurt! Vei rămâne aici ca să-ţi faci datoria în calitate de cel de-al doilea prinţ al Imperiului!

(iordon rămase perplex.

— Dar, tată, mi-ar trebui pentru puţin timp să mă întorc pe Pământ…

Împăratul îl întrerupse:

— Ţi-am mai spus că-ţi interzic să pleci pe Pământ. Cred că n-ai de gând să mă contrazici?

Gordon simţi că totul se năruie. Interdicţia însemna o catastrofă. Dacă nu se întoarce în laborator, cum va mai putea să ia legătura cu Zurt Am?

— Să nu mai aud nicio obiecţie, continuă furios împăratul, când Gordon încercă să mai spună ceva. Acum plecaţi! Trebuie să mă sfătuiesc cu Corbulo!

(iorgon porni spre ieşire desperat. Îşi dădu seama că a încurval-o rău de tot. Jal Am fi ajunse din urmă şi-i puse mâna pe umăr.

— Nu-ţi face inimă rea, Zurt. Ştiu cât de mult ţii la munca ta ştiinţifică şi cât de dureroasă este pentru tine moartea lui Well Kwen. Însă tata are dreptate, acum locul tău e aici.

— Sunt gata să-mi fac datoria, spuse cu precauţie (iordon. Dar cu ce aş putea 11 de folos?

Tată a vorbit de Lianna, rosti Jal. Într-adevăr, îţi neglijezi obligaţiile, Zurt. Şi parcă anticipând protestele interlocutorului, adăugă: vei spune că o ai pe Mern, da> ştiu. Dar pentru Imperiu regatul Fomalhaut este de o necesitate vitală. Ar trebui să te hotărăşti, Zurt.

Lianna? Mern? Aceste nume nu-i spuneau nimic lui (iordon. E o taină ca şi tot ce era legat de falsa lui situaţie actuală.

— Crezi că Lianna… începu el.

Jal încuviinţă:

— E necesar, Zurt. Tata are de gând să anunţe public aceasta, în timpul Sărbătorii Lunilor. îl bătu pe spate. Ţine-te bine, lucrurile nu stau chiar atât de prost! Văd că ai o mină de parcă te-au condamnat la moarte. Ne vedem la Sărbătoare.

Jal Am se întoarse şi plecă, (iordon îl urmări îngrijorat. Cât timp vor mai dura toate acestea?

De undeva apăru Hell Berril. Antaresiariul era în

dispoziţie bună.

— Prinţe Zurt, vă sunt profund recunoscător pentru izbândă! exclamă acesta. Credeam că voi 11 pedepsit de către amiralul Corbulo pentru că m-am abătut de la traseul stabilit…

— Ai scăpat? întrebă absent (iordon!

— Şi încă cum! radia Berril. Tatăl dumneavoastră a calificat acţiunea mea ca (jind o mare şansă şi m-a numit adjunctul amiralului.

Dezorientat, (iordon îl felicită pe salvatorul său. (rândurile lui erau preocupate de situaţia sa încurcată. Trebuia să plece cât mai repede de aici. Dar pe unde s-o ia? Habar n-avea unde se aflau odăile prinţului. Trebuia să facă în aşa chip încât nimeni să nu-şi dea seama de neştiinţa lui. Îşi luă rămas bun de la Berril şi ieşi hotărât pe o altă uşă, într-un coridor cu covor mobil. Covorul îl aduse într-o încăpere circulară, puternic luminată de razele albe ale soarelui, ce se revărsau prin ferestrele înalte de cristal. Pereţii sclipitori de argint aveau reliefuri negre. Stele negre, rămăşiţele sorilor stinşi, lumi fără viaţă…

Alături de grandoarea şi fastul acestei săli John (iordon se simţi mic de tot. Traversă sala şi nimeri într-o încăpere imensă, pe pereţii căreia palpitau imaginile învârtejite ale nebuloaselor.

«Unde dracu’ ar putea 11 odăile lui Zurt Am? se gândi el, conştient de neputinţa lui. Nu poţi să întrebi unde îţi sunt propriile odăi. Dar cât timp poţi să rătăceşti într-un palat imens.

provocând uimire, sau probabil chiar şi suspiciune?»

Un om cu faţa cenuşie, îmbrăcat într-o livrea de servitor, deja îl urmărea nedumerit în Sala Nebuloaselor. Când Cordon se apropie de el, servitorul se închină adânc.

Lui Cordon îi veni o idee.

— Aş vrea să le rog ceva, îi spuse repede. Mergem în odăile melc!

Omul cu faţa cenuşie se închină iarăşi, dar nu se mişcă.

— Da, înălţimea Voastră.

— Mergi înainte! ordonă nerăbdător Gordon.

Probabil că slugii i se păru stranie această cerere, dar faţa lui împietrită nu exprima niciun sentiment. Se întoarse şi ieşi încet din Sala Nebuloaselor. (îordon îl urmă. Covorul mobil, aidoma unui escalator, îi ducea fără să facă zgomot în sus, pe coridoarele şi scările luxoase şi largi.

De două ori întâlniră oameni: două fete împodobite cu briliante, însoţite de un ofiţer lânar şi elegant care râdea, apoi doi funcţionari ursuzi… Toţi făceau plecăciuni adânci, salutându-l pe Cordon

Covorul îi duse într-un coridor sclipitor, împodobit cu perle. Uşa se deschise automat şi Cordon se văzu într-o odaie înaltă, cu pereţi imaculaţi.

— Vă ascult, înălţimea Voastră! servitorul cenuşiu se întoarse întrebător spre (îordon.

Dar cum să se debaraseze acum de acest om? (iordon rezolvă problema simplu.

— M-am răzgândit, spuse el fără menajamente. Nu iii/ am nevoie de dumneata, poţi pleca.

Omul ieşi făcând o închinăciune. Acum putea să se relaxeze puţin. Recii. hla o tactică simplă, dar care cel puţin i-a dat posibilitatea de a-şi găsi un refugiu în odăile lui Zurt Am.

Îşi dădu seama că respiră din greu, ca după o muncă istovitoare… îi tremurau mâinile. Rolul de prinţ nu era chiar atât de uşor de interpretat, îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Doamne Dumnezeule! (îne a mai păţit-o ea mine?

Creierul său extenuat refuza să mediteze asupra acestei probleme, (iordon cercetă fără grabă odăile. După toate aparenţele lui Zurt Am nu-i plăcea fastul. Draperiile erau de mă-ta. mobila – simplă, de metal, stelaje cu raţiograme, un dispozitiv de citire… O odaie era destinată laboratorului.

Trecu printr-un dormitor mic, apoi ieşi pe o terasă, plină de verdeaţă şi lumină.

— Doamne, nici n-am visat să văd o asemenea

frumuseţe!

Terasa, această mică livadă suspendată, era situată în partea de vest a palatului. În faţa lui Cordon se deschise panorama Troonului.

Era oraşul acoperit de glorie al Imperiului nemărginit, centrul măreţiei şi puterii a miilor de lumi stelare! Oraşul era într-atât de măreţ, încât privirea lui John (îordon, locuitor al micuţului Pământ, fu orbită şi paralizată.

Discul strălucitor al Canopusului apunea la orizont. La lumina lui coastele abrupte ale Munţilor de Cristal păreau nişte flamuri de o strălucire nemaipomenită.

Dar mult mai strălucitoare erau turnurile de basm ale Troonului. Cupole, minarete, clădiri din sticlă lucitoare. Palatul, pe una din terasele căruia stătea Cordon, era cel mai înalt. Înconjurai de livezi înfloritoare, el domina marea capitală.

La lumina apusului de soare, deasupra piscurilor lucitoare şi a valurilor mării argintii, ca nişte libelule multicolore, planau avioane. Din portul cosmic, situat la nord, şi-au luat zborul maiestuos câteva nave puternice de război, dispărând în înalturile cerului.

Priveliştea era zguduitoare. Oraşul părea a fi o inimă vie a împărăţiei spaţiale ce stăpânea stelele şi lumile pe lângă care trecuse (iordon în timpul zborului.

«Sunt luat drept fiul suveranului de aici! gândi zguduit el. Nu mai pot să înfrunt toate acestea. E o povară peste puterile mele…»

Uriaşul astru apuse. Umbre liliachii se îngroşau în noaptea de catifea. Năucit şi deprimat, (iordon urmărea cum pe străzi se aprindeau felinarele. Se aprinse lumina şi pe terasele de jos ale palatului.

Două luni aurii se înălţară pe cerul acoperit eu miriade de stele, alăturându-se constelaţiilor necunoscute şi coneurând eu licărul luminilor din oraş.

— Înălţimea Voastră, s-a făcut târziu!

(iordon se întoarse. I se închină un bărbat robust, pielea căruia avea o nuanţă albăstrie. Trebuie să fie cineva

dintre slugile personale ale lui Zurt Am, îşi dădu seama Cordon. Mai multă prudentă cu el!

— Sărbătoarea Lunilor începe peste o oră, continuă sluga. Trebuie să vă schimbaţi, înălţimaca Voastră.

(îordon îşi aminti de spusele lui Jal Am privitor la sărbătoare. Probabil că în această scară va avea loc unbanchet împărătesc. Şi mai spunea Jal Am că-tn Abbas intenţionează să facă un anunţ. Ceva referitor la Lianna, Mcrn şi datoria lui!

Îl aştepta un examen greu. Vor fi numeroşi oaspeţi, iar toţi aceştia, mai mult decât sigur, îl cunosc pe Zurl Am, şi vor observa orice greşeală. Trebuie totuşi să meargă.

— Bine, merg să mă îmbrac, zise (îordon.

Servitorul;» aduse un costum negru, de mă. tasc, îi puse pe umeri o mantie lungă şi neagră. Pe urmă îi prinse în piept o cometă din pietre verzi lucitoare – semnul originii sale nobile, gândi (îordon. Şi din nou, văzându-şi în oglindă chipul necunoscut, cu faţa smeadă şi trăsături pronunţate, simţi irealitatea celor ce se întâmplau.

— Vreau să beau ceva, spuse el cu voce sacadată. Ceva tărie.

Servitorul îl privi puţin mirat.

— Sakva, prinţe?

Gordon dădu din cap aprobator. Servitorul îi aduse o cupă cu un lichid întunecat, care se răspândi prin corp ca o căldură plăcută.

După ce bău a doua cupă simţi o încredere superficială. «Am dorit aventuri, îşi spuse el ieşind din încăpere. Iată că le am!»

Ce-i drept, aventurile s-au dovedit a fi mai multe decât crezuse la început! Nici prin gând să-i treacă că va trebui să apară în faţa nobilimii marelui Imperiu Stelar în persoana unui prinţ!

Încăperile imensului palat erau inundate de o lumină plăcută, se auzea o muzică lină şi râsete. Covoarele mobile duceau grupuri de bărbaţi şi femei împodobiţi de sărbătoare. (îordon, pe care toţi îl salutau cu mult respect, se alătură fără şovăială acestui torent de oameni.

Covorul îi duse într-un vestibul larg eu pereţi sclipind de aur. În faţa lui se dădură la o parte înalţi demnitari, împodobiţi atât de impresionant. (iordon îşi luă inima în dinţi şi se îndreptă spre uşa masivă de aur. Şambelanul în haine de mătase i se închină şi anunţă cu voce tare:

— Înălţimea Sa prinţul Zurt Am!

6. SĂRBĂTOAREA LUNILOR

(îordon se opri înmărmurii. Se afla pe o estradă înaltă ce domina imensa sală eu pereţi din marmură neagră. Mesele lungi gemeau de mulţimea bucatelor, în jurul cărora şedeau sute dv oameni îmbrăcaţi fastuos.

De fapt, nu toţi erau oameni. Cu toate că aici, ca şi în toată Galaxia, predomina rasa umană, erau prezenţi şi reprezentanţi ai altor popoare stelare: văzu o fiinţă asemănătoare cu o broască cu solzi verzi, înaripată, eu cioc şi ochi de cucuvea, fiinţe negre, ea nişte păianjeni, eu numeroase ni îi ni şi picioare.

(John privi în sus şi penirti un moment avu impresia că sala de banchete se afla sub cerul liber. Pe fundalul cerului nocturn, printre miile de stele sclipitoare, se înălţau spre zenit două luni de aur şi una de argint. Imaginea era într-atât de perfectă, încât abia mai târziu îşi dădu zbatna că acesta era tavanul planetariului.

Privirile celor din sală erau îndreptate spre

John (iordon. Pe estradă era întinsă de asemenea o masă, la care stăteau vreo douăzeci dintre cei mai aleşi oaspeţi. Printre ei se evidenţia chipul lui Jal Am.

— Ce-ai păţii, Zurt? De parcă te-ai alia pentru prima dată în Sala Stelelor!

— Nervii, spuse cu voce răguşită (iordon. Am impresia că ar mai trebui să beau.

— Ntnzi la puteri? risc în hohote Jal Am. Hai, Zurt, nu-i chiar atât de groaznic!

(iordon luă loc într-un jilţ la care îl duse prinţul moştenitor. Două locuri de alături erau libere, mai încolo şedea Jal Am împreună eu soţia şi micul lor fiu. Pe cealaltă parte, (iordon îl recunoscu pe amiralul Corbulo în faţa lui se alia un bătrân uscăţiv – Ori Bodmer, consilierul principal

al Imperiului.

Corbulo, sobru în uniforma lui simplă, făcu o plecăciune spre (iordon.

— Arătaţi palid şi deprimat, Zurt, spuse amiralul. Din cauza şederii îndelungate prin fel de fel de laboratoare. Cosmosul – iată locul adevărat pentru un tânăr ca dumneavoastră.

— Sunt de acord, bolmoji el. Dea Domnul să ajung acolo.

Corbulo zâmbi.

— Chiar aşa? Ei, Zurt, linişte. şte-te. Sprijinul regatului Fomalhaut este imperios necesar, în caz. de Shorr Khan va încerca să atace.

«Despre ce tot vorbesc ei? se gândi chinuindu-se John Gordon. Lianna şi Mern, regalul Fomalhaut… Ce pot să însemne toate acestea?»

Peste umărul său se aplecă plin de servilism un servitor.

— Sakva, comandă Gordon.

De data aceasta licoarea întunecată îl ameţi niţel. Golind a doua cupă, simţi privirea dezaprobatoare a lui Corbulo şi-l văzu pe Jal Am zâmbind. Şi mai văzu mesele strălucitoare, oaspeţii frumos îmbrăcaţi, minunatul cer artificial… Iată cum e Sărbătoarea Lunilor!

Muzica în surdină se opri brusc şi răsună un sunet argintiu de goarne. Toată lumea se ridică în picioare. Văzând că Jal Am se ridicase şi el, Gordon se grăbi să-i urmeze exemplul.

— Înălţimea Sa Am Abbas, împăratul Imperiului Mediogalactic, suveranul regatelor mici, suzeranul stelelor şi planetelor din Marchizaţul Cosmosului Exterior!

— Înălţimea Sa prinţesa Lianna, stăpâna regatului Fomalhaut!

Cuvintele rostite cu voce tare şi claritate îl făcură pe John Gordon să tresară încă până la apariţia pe podium a figurii măreţe a lui Am Abbas însoţit de o fată, care se sprijinea de mâna lui. Aşadar, iată cine este Lianna! Ea e prinţesa, suverana regatului din vest, Fomalhaut! Dar ce

implicaţie are el în toată această afacere?

Am Abbas, maiestuos în pelerina sa de un negru ca pana corbului, pe care sclipeau pietrele strălucitoare ale cometei regale, întoarse spre Gordon privirea furioasă a ochilor lui reci.

— Ai uitat eticheta? Zurt! Apropie-le.

(iordon păşi cu stângăcie înainte. Fata era înaltă, aproape de talia lui, cu toate că părea mică alături de împărat. Rochia albă, scânteietoare, îi sublinia mijlocul subţire şi graţios. Mândrie, frumuseţe, autoritarism – iată ce văzu (iordon în ochii ei cenuşii şi limpezi de pe faţa gingaşă, încadrată de o aureolă de păr auriu. Am Abbas luă cu o mână mâna lui Gordon, eu cealaltă mâna Liannei.

— Nobili şi căpitani ai Imperiului şi ai aliaţilor regalului! Vă anunţ că în curând va avea loc logodna mezinului meu Zurt Am cu prinţesa Lianna de Fomalhaut!

Să se logodească cu această superbă prinţesă? Gordon rămase perplex. Uite la ce făceau aluzie Jal Am şi Corbulo! însă el nu are dreptul! El nu e Zurt Am…

— Ia mâna! mârâi împăratul. Sau poate te-ai ţicnit definitiv?

(Jordon simţi în palma sa degetele subţiri ale fetei, împodobite cu inele. Am Abbas se dădu la o parte mulţumit, (iordon nu putea să se mişte din loc. Lianna îi zâmbi dulce, nefiresc.

— Conduceţi-mă la locurile noastre, şopti ca repede, ca să se poată aşeza toată lumea.

Gordon îşi dădu seama că toţi cei prezenţi în Sala Stelelor erau cu ochii pe ei. Conduse cu stângăcie fata la masă şi luă loc lângă ea. Răsună din nou muzica lină.

Lianna îl privea, cu sprâncenele uşor ridicate. Ochii ei deveniră întunecaţi.

— Comportamentul dumneavoastră dă prilej de vorbe. Vă prezentaţi nenatural!

(iordon se stăpâni cu greu. Trebuie să-şi joace rolul. El va găsi totuşi posibilitatea de a se întoarce pe Pământ şi să facă schimbul de corpuri cu adevăratul Zurt Am până în ziua nunţii. În această clipă însă ea aşteaptă ca el să fie un

mire înfocat. Fie şi aşa! Nu e vina lui că e o înşelăciune.

— Lianna, toată lumea vă admiră, încât nimeni nu mă mai ia în seamă.

În ochii limpezi ai fetei se citea mirarea.

— Niciodată nu v-am văzut astfel, Zurt.

— Înseamnă că sunt un alt Zurt Am, râse (iordon. Cu totul alt om!

Spuse adevărul, adevăr pe care îl ştia numai el.

Sărbătoarea continua. Lume pestriţă, fast şi vuiet de voci. Sakva băută de (iordon îi spulberă ultimele urme de nelinişte. Pare-se că şi-a dorit aventuri? Acum are lot ce nici n-a visat cineva din timpul lui. Şi chiar dacă va fi să moară, nu rămâne oare în câştig? N-a meritat să-şi expună pericolului viaţa, ca să stea în Sala Stelelor de pe Troon. împreună cu stăpânii marilor regate cosmice, alături de o prinţesă stelară?

Alături de Corbulo şedea la/masă un tânăr frumos, eu faţa roşie, pe nume Sat Shamar.

suveranul aliat al regatului Steaua Polară, cum a aflat mai târziu Gordon, care trânti cupa pe masă.

Numai să încerce să ne atace! Cu cât mai curând, cu atât mai bine! exclamă el E timpul să-i dăm o lecţie acestui Shorr Khan!

Amiralul îl priviironic.

— E timpul, înălţimea Voastră. Dar câte nave de război poate da Steaua Polară flotei noastre?

— Mă tem că de tot câteva sute, se pierdu Sat Shamar. În schimb sunt foarte bune!

Această discuţie fu auzită probabil şi de Am Abbas, care şedea într-un jilţ asemănător cu un tron.

— Poporul de pe Steaua Polară îşi va demonstra devotamentul faţă de Imperiu. N-am nicio îndoială, tună el. La fel şi Fomalhautul, Lebăda, Lira şi alţi aliaţi ai noştri.

— Dacă nu ne vor da de gol baronii de pe Hercule, îi ţinu tonul Sat Shamar, n-avem de ce ne teme de Nor!

Gordon văzu că privirile celor prezenţi erau îndreptate înspre doi oameni, care şedeau în capătul îndepărtat al mesei. Unul din ei era un bătrân cu ochi de

gheaţă, celălalt – un tânăr cu alură de atlet. Pe mantiile lor sclipeau emblemele Constelaţiei Hercule.

— Confederaţia baronilor îşi respectă obligaţiile, spuse cu răceală bătrânul. Dar în ce priveşte chestiunea în cauză, nu au fost luate niciun fel de angajamente.

Faţa masivă a lui Am Abbas se făcu neagră de nemulţumire, însă Ori Bodmer, consilierul principal, adresându-se bătrânului baron, zise împăciuitor:

— Toţi cei prezenţi aici respectă independenţa marilor baroni. Suntem siguri că nu veţi merge la nicio înţelegere cu tiranul.

Ceva mai târziu Am Abbas se ridică de la masă. Mulţimea de oaspeţi începu să iasă din Sala Stelelor. Curtenii se dădură la o parte în faţa lui Gordon şi a Liannei. Fata le zâmbea la toţi, cu mulţi dintre ei intra în vorbă, avea o stăpânire de sine excelentă. Gordon doar dădea din cap nepăsător răspunzând la felicitări şi salutări. Posibilele gafe nu-l deranjau, cuprins de o nepăsare totală şi o căldură nefirească în corp.

Sakva era într-adevăr o băutură miraculoasă! Păcat că nu va putea lua puţină sakva în timpul său…

Îşi dădu seama că el şi Lianna stăteau în pragul imensei săli. O lumină vrăjită venea deja cometele în flăcări care străbăteau încet cerul artificial. Aici dansau sute de perechi în acordurile muzicii captivante a unei orchestre invizibile.

Gordon fu frapat de mişcările line. incredibile, ale dansatorilor. Părea că plutesc în aer. Se dumeri că sală era dotată cu antigravitalori, care micşorau greutatea corpului. Era clar că nu va izbuti să repete nicio figură din acest dans aerian.

— Din câte ştiu, nu sunteţi cine ştie ce mare dansator, spuse Lianna, să mergem mai bine în livadă.

Evidentadevăratul Zurt Am, savantul solitar, astfel şi trebuia să fie! Cu atât mai bine.

— Să mergem, râse Gordon. Credeţi-mă, dansez şi mai oribil decât vă închipuiţi.

Lianna îl privi îngrijorată.

— Aţi băut prea mult în timpul sărbătorii. Mai înainte nu am văzut să vă placă sakva.

Gordon dădu din umeri.

— Am gustat-o pentru prima dată în viaţa mea.

Ieşiră în livadă, şi nu-şi ascunse un strigăt de încântare. Tufarii şi pomii erau de cele mai diverse culori aprinse – roşii-rubinii, verzi, ca smaraldul, albaştri ca peruzeaua. /) boare de vânt purta aroma lor îmbătătoare. Mai târziu Gordon a aflat că patria acestor flori erau planetele radioactive ale stelei îndepărtate Ahernar. A

În spatele livezii se ridicau spre stele terase – le palatului gigantic. Jur-împrejur se legănau ritmic flori luminescente. Trei luni străluceau la zenit, întregind un tablou feeric.

— Câtă frumuseţe! şopti ca vrăjit (iordon.

— Îmi place nespus de mult această livadă, spuse Lianna. Dar la noi, în regatul Fomalhaut, există planele nepopulate, care sunt mult mai frum Oatse!

Ochii ei străluceau şi el observă pentru prima dată emoţia de pe faţa ei încântătoare.

— Lumi minunate, virgine, făcute parcă din lumină vie! O să le vedeţi în curând…

Ea îl privea de sus în jos şi părul ei de aur sclipea la lumina slabă aidoma unei coroane.

Gordon o sărută. Mijlocul Liannei era mlădios, buzele – ameţitor de dulci. «Sunt un impostor neruşinat! se gândi Gordon. O sărut nu pentru că joc rolul prinţului, ci de aceea că

Îmi place!»

Lianna se rupse din îmbrăţişarea lui. Ochii ei erau măriţi de uimire.

— De ce-aţi făcut aceasta, Zurt?

— Ce vă miră? protestă Gordon, încă simţind gustul admirabil al gurii ei.

— Mai înainte nu aţi făcut aceasta! exclamă Lianna!

Doar ştim prea bine că logodna noastră nu-i decât un simplu act politic.

Cuvintele spuse de ea fură ca un duş rece, făcând să-i dispară ameţeala provocată de sakva. Comise o gafă îngrozitoare! Nu putuse oare să-şi dea seama că nici Zurt, nici Lianna nu şi-au dorit această căsnicie? Amândoi sunt doar simpli pioni în marele joc al diplomaţiei galactice. Acum trebuia să repare greşeala şi cât mai repede.

Fata încă îl privea cu stupefacţie.

— Nu pricep cum aţi pulul să faceţi una ca asta. Parcă ne-am înţeles să fim doar prieteni.

Gordon, complet derutat, putu doar să născocească unica motivai e care, printre altele, nu era departe de adevăr.

— Sunteţi atât de frumoasă, Lianna. Nu pot să mă stăpânesc. Îmi pare că încep să mă îndrăgostesc de dumneata...

Faţa Liannei deveni aspră, vocea ei trăda o furie abia reţinută.

— Dar cum rămâne cu Mcrn?

Mcrn? Gordon auzise acest nume de la Jal Am. Însă numele nu-i spunea nimic. Nu avea nici cea mai mică informaţie în această privinţă.

— Mi se pare că am băut prea multă sakva, bolmoji el zăpăcit. Simţi o uşurare când văzu îndreptându-se spre livadă un grup de oameni veseli. Dar pe tot parcursul serii, văzu nu o singură dată că Lianna îl privea atentaşi mirată cu ochii ei cenuşii.

Când oaspeţii s-au împrăştiat şi ei s-au despărţit, (îordon, întorcându-se în odăile sale. Îşi şterse fruntea. O zi formidabilă! Trecuse prin toate, prin ce putea să treacă un muritor de rând.

7. PRINŢESA STELARĂ

În această seară Gordon îmbrăţişa pentru a doua oară o fată, care îl lua drept Zurt Am. Dar frumoasa tânără, cu părul de culoare închisă se deosebea vădit de mândra prinţesă Lianna.

De gura lui se lipiră nişte buze fierbinţi. De faţa lui se

atingea părul mătăsos şi parfumat. Un impuls de moment îl făcu pe (îordon să strângă mai tare corpul mlădios.

Apoi o depărtă puţin de la sine. îl privea o faţă încântătoare, gingaşă şi drăguţă.

— Nu mi-ai spus că te-ai întors pe Troon, îl mustră ea. Te-am văzut abia doar la Sărbătoare.

— Nu am avut timp, spuse nesigur (îordon. Eu…

Ea îi zâmbi dulce, fără să-şi ia mâinile de pe umerii lui.

— E în regulă, Zurt. Am venit aici îndată după ospăţ şi te-am aşteptat… Ea se lipi iarăşi de el. În orice caz, vom fi câteva nopţi împreună.

(îordon se fistici, i-a venit greu chiar şi până în acest moment. Dar mite acum… Cine să fie această fală? în minte îi veni numele pomenit de Jal Am şi Lianna.

— Mcrn…

— Da, Zurt?

(înieise numele şi aceasta însemna deja ceva. (iordon încerca să găsească o ieşire din această situaţie încurcată. Se aşeză şi Mern îşi făcu lot atunci loc pe genunchii lui.

— Ascultă, Mcrn, începu el tulburat. N-ar trebui să rămâi aici. Dacă te vede cineva ieşind de la mine?

În ochii albaştri ai lui Mcrn apăru mirarea.

— Ei şi? Doar sunt soţia ta.

SOQ a? Pentru a cala oară în ziua aceasta gândurile lui (iordon se încurcară. Cum poate, în numele Cerului, să joace rolul prinţului, fără să ştie măcar ceva despre el? De ce nimeni nu l-a prevenit pe (iordon despre aşa ceva?

Şi deodată (iordon se dumeri. Nici nu fusese nevoie să fie iniţial în toate acestea. Nimeni n-a putut presupune că (iordon va părăsi Pământul şi va zbura pe Troon. Sosirea trimişilor lui Shorr Khan a stricat toate planurile şi a dus la această încurcătură oribilă.

Mern îşi ascunse faţa în pieptul lui şi continuă tânguitor:

— Chiar dacă nu sunt soţia ta oficială, ce se schimbă? Doar toţi cunosc acest lucru.

Deci, asta-i la mijloc! Pentru un moment Gordon fu

cuprins de furie. Zurt Am avea relaţii tăinuite cu acest copil şi în acelaşi timp se pregătea de căsătoria diplomatică cu Lianna!

Pe de altă parte… Lui (iordon îi trecu furia. Alianţa cu Lianna – e o mişcare politică. Şi Zurt, şi Lianna erau conştienţi de acest lucru. Aceasta doar ştia despre Mcrn şi n-avea nicio obiecţie. Cum ar putea fi acuzat prinţul, pentru faptul că îşi dorea fericirea cu aceea pe care o iubeşte?

Dintr-odată (iordon înţelese că Mern vede în el soţul iubitor şi că are de gând să-şi petreacă noaptea cu el!

El o dădu jos de pe genunchii lui şi se ridică.

— Mern, va trebui să te duci. În apropiatele câteva săptămâni trebuie să eviţi societatea mea.

Faţa drăguţă a lui Mern păli.

— Ce spui, Zurt?

(iordon căuta cu febrilitate să argumenteze.

— Nu-ţi face inimă rea. Să ştii că nu e din motivul că nu te mai iubesc.

Ochii ei albaştri se împlură cu lacrimi.

— Din cauza Liannei! Am observat că-i făceai curte!

De durere faţa ei se făcu şi mai copilăroasă. Cordon îşi blestemă situaţia încurcată. Vedea cât de tare o răneşte pe această copilă.

Îi luă faţa în palme.

— Crede-mă, Zurt Am, te iubeşte ca şi mai înainte. Sentimentele lui nu s-au schimbat deloc.

Mern îl asculta. Înţelegea că acesta vorbeşte serios şi se calmă puţin.

— Atunci, care este motivul?

Gordon avea pregătită deja explicaţia.

— Nu putem să ne întâlnim din cauza Liannei, dar nu din motiv că o iubesc, continuă el. Ştii doar că această alianţă este necesară pentru a avea sprijinul Fomalhaulului în războiul apropiat cu Norul.

Mern încuviinţă.

— Ştiu, mi-ai mai spus acest lucru. Totuşi, nu înţeleg ce legătură arc aceasta cu relaţiile noastre? Mi-ai spus că

dumneata şi Lianna aţi convenit ca totul să fie doar o formalitate.

— Aşa este, dar anume acum trebuie să fim deosebit de precauţi, îi explică Gordon. Troonul este invadat de spionii lui Shorr Khan. Dacă vor afla de tine, căsnicia cu prinţesa poate să nu aibă loc, stricându-se alianţa dintre Imperiu şi Fomalhaut.

Faţa gingaşă a lui Mcrn arăta înţelegere.

— Da, Zurt, dar oare într-adevăr trebuie să nu ne întâlnim?

— În următoarele săptămâni doar în prezenţa oamenilor, răspunse cu hotărâre Gordon. Apoi voi părăsi Troonul pentru puţin timp. Îţi promit: când voi reveni, între noi totul va fi ca şi înainte.

Gordon credea în vorbele sale. Va ajunge pe Pământ şi va face transferul invers. Şi atunci pe Troon va reveni adevăratul Zurt Am…

Vorbele lui o liniştiră pe Mcrn, dar nu o şi înveseliră. Ea îşi puse pelerina neagră, se ridică în vârful degetelor şi îl sărută.

— Noapte bună, Zurt.

— Gordon răspunse la sărut fără afecţiune, dar cu gingăşie şi tristeţe. Înţelese de ce Zurt o iubeşte pe această femeie micuţă, care semăna cu un copil.

Ochii lui Mern se dilatară plini de mirare.

— Parcă n-ai fi tu, şopti ca Nu pricep…

Ea ieşi.

Gordon se culcă în dormitorul micuţ, dar nu putu să adoarmă mult timp. Nervii îi erau încordaţi ca nişte otgoane de oţel. Abia peste câteva minute, cât timp stătu culcat, privind lumina lunilor ce se revărsa în odaie, încordarea îi slăbi puţin.

Îşi dorea din tot sufletul un singur lucru – cât mai repede posibil să iasă din acest joc! mai mult timp el nu poate să poarte această mască stranie – a unui personaj dintre cele mai importante, implicate în conflictul gata să izbucnească între marile regate stelare. Dar ce putea să facă? Cum ar putea să se întoarcă pe Pământ pentru a face

schimb de corpuri cu Zurt Am?

Trezindu-se în zori, Gordon văzu lângă aşternutul său un servitor cu pielea albastră, originar de pe Vega.

— Prinţesa Lianna vă invită să luaţi micul dejun, prinţe, îl anunţă acesta.

Gordon fu întrucâtva contrariat. Care poate fi motivul acestei invitaţii? Bănuieşte ca oare ceva? Imposibil. Şi totuşi…

Făcu un duş într-o cabină de sticlă, apăsând la întâmplare nişte butoane şi descoperi că poate obţine apă cu săpun, sărată sad aromatizată, având orice temperatură dorită, şi care se ridica gâlgâind până la bărbie. Servitorul îi aduse haina şi o pelerină albă de mătase. Gordon se îmbrăcă şi merse în odăile Liannei.

Parcurse şirul lung de odăi din palat, vopsite în culori gingaşe şi ajunse pe o terasă spaţioasă, inundată de flori şi de unde se deschidea priveliştea Troonului. Fu întâmpinat de Lianna, care semăna cu un băieţel în pijamaua ci albastră.

— Am poruncit să se aducă micul dejun aici, spuse ea. Aţi venit la timp. Vom asculta o muzică matinală.

Gordon observă cu mirare în privirea Liannei o uşoară sfiiciune, atunci când ca îl servi cu bucate alese şi cu o băutură cu totul neobişnuită. În această clipă nu semăna deloc cu mândra prinţesă de aseară. Ce să fie oare această muzică matinală? Probabil este încă un lucru pe care trebuia să-l afle.

— Începe, spuse Lianna. O auziţi?

Sus de tot, deasupra oraşului, se înălţau piscurile Munţilor de Cristal, Dinspre aceşti munţi măreţi, ev, vârfuri insurmontabile, veneau sunete vibrante, neobişnuit de Clare. Furtuna muzicală se înteţea! Pe fundalul acestui vârtej de sunete ca ce clopoţei, se auzeau note angelice în arpegiu.

Gordon înţelese că sunetele se năşteau în urma dilată îi rocilor de cristal, încălzite de razele Canepusului. Astrul alb se ridica lot mai sus şi el asculta ca vrăjit cum muzica se transforma într-un forte sonor, apoi era întreruptă de un

acord ce vibra timp îndelungat.

El îşi trase respiraţia.

— Niciodată n-am auzit ceva mai splendid.

— Dar aţi auzit-o de nenumărate ori! fu mirată Lianna. Ei se apropiară de balustrada terasei. Apropo, de ce aţi îndepărtat-o ieri pe Mern?

Gordon tresări.

— De unde ştiţi?

— În acest palat nu există secrete, râse încet Lianna. Să n-aveli nicio îndoială, în această clipă toată lumea stă şi discută faptul că luăm micul dejun împreună. Poate v-aţi certat? Şi adăugă roşind: bineînţeles că n-ar trebui să mă intereseze…

— Lianna, nu trebuie să spuneţi asta! ripostă cu înflăcărare Gordon. Eu… îşi curmă vorba. Nu putea că continue, nu putea să spună adevărul, cu toate că dorea acest lucru din tot sufletul şi cu toată inima. Mern era fermecătoare, dar gândul îi era mereu la Lianna.

Ea îl privi nu ştiu cum intrigată.

— Nu vă înţeleg, Zurt, spuse ea gânditoare. Tăcu o clipă apoi continuă: Mic nu-mi plac deloc reticenţele, Zurt, întotdeauna spun ce ştiu în faţă: Spuneţi-mi, aţi fost sincer aseară, când m-aţi sărutat?

Inima lui Gordon tresări.

— Da, Lianna!

Ochii ci cenuşii îl priveau cu seriozitate şi întrebător.

— Cât ar fi de straniu, dar am şi eu aceeaşi impresie. Şi totuşi, nu pot să cred…

Ea îi puse maiestuos mâinile pe umeri. Chiar dacă totul în jur s-ar fi dărâmat, (iordon nu s-ar fi reţinut. Din nou îi simţi corpul mlădios, atingerea gurii gingaşe.

— Zurt. parcă sunteţi altul! şopti Lianna, repetând involuntar cuvintele de aseară, rostite de Mern. Sunt gata să cred că mă iubiţi…

— Vă iubesc, Lianna! răbufni Gordon. Din prima clipă cum v-am văzul!

— Şi o veţi părăsi pe Mern?

Gordon tresări. Doamne, ce face el? Doar adevăratul

Zurt Am o iubeşte pe Mern la infinit.

8. SPIONUL DIN NOR

Salvarea temporară din situaţia desperată veni în persoana unui şambelan, care intră timid pe uşa terasei. Făcu o plecăciune.

— Prinţe, tatăl dumneavoastră vă roagă să veniţi la castel împreună cu prinţesa Lianna.

Gordon fu bucuroscă se ivise posibilitatea de a evita continuarea discuţiei.

— Acum venim, a spus el. I se păru că Lianna aştepta de la el cu totul altceva, dar el nu-i putu spune nimic. Nu putea să-i spună cât de mult o iubeşte. Doar adevăratul Zurt Am, întorcându-se, va nega totul.

L-au urmat în tăcere pe şambelan, lunecând pe covorul mobil spre cel mai înalt turn din palat. După pereţii străvezii ai odăii se deschidea priveliştea măreaţă a Munţilor de Cristal şi a oceanului. Am Abbas se plimba agitat dintr-o parte în alta, figura sa impunătoare exprima autoritarism. Erau de faţă consilierul principal Ori Bodmer şi Jal Am.

— Zurt, chestiunea vă priveşte pe tine şi pe Lianna, îi spfose lui Gordon din prag împăratul. Criza în relaţiile cu Liga se aprofundează Shorr Khan şi-a rechemat în Nor toate navele. Am impresia că baronii de pe Hercule stau la cumpănă. Am discutat aseară, după ospăţ, cu Zo Rizale. El mi-a spus că baronii nu se pot bizui în întregime pe alianţa cu Imperiul. Ei sunt alarmaţi de zvonurile cum că Shorr Khan ar avea o armă nouă de mare putere. Faţa masivă a lui Am Abbas se întunecă. Nu crud, însă, că Zo Rizale reprez. ntă părerea tuturor baronilor. Ei pot sta la cmv pană, dar nu doresc victoria Norului. Trebuie determinaţi să se alieze definitiv cu noi. Vreau să te trimit în acest scop pe tine, Zurt.

— Pe mine? tresări (îordon. Dar nu voi putea face faţă unei asemenea misiuni!

— Dar atunci cine, prinţe? a întrebat Ori Bodmer. Fiul împăratului – iată care e cel mai nimerit ambasador.

— Hai să nu ne certăm, îl întrerupse Am Abbas. Vei

zbura, îţi place aceasta sau nu.

(îordon se pierdu: el să plece în calitate de ambasador la puternicii baroni din Constelaţia Hercule? Este posibil oare aşa ceva?

Deodată îşi văzu şansa. În drum ar putea să facă o escală pe Pământ şi să facă schimb de corpuri cu Zurt Am! Dacă va reuşi…

— Prin urmare, continuă Am Abbas, data căsătoriei tale cu Lianna trebuie schimbată. Ea trebuie să aibă loc până la plecare – tu vei zbură peste o săptămână.

(îordon simţi că se prăbuşeşte în hău. După calculele lui, avea timp berechet, dar acum…

— Oare e cazul să ne grăbim? încercă el să protesteze.

— T Desigur, încuviinţă Am Abbas. Regatele de la vest sunt de o mare importanţă pentru noi. În calitate de soţ al prinţesei de Fomalhaut vei avea o mare influenţă asupra baronilor.

Lianna se uită la Gordon:

— Dar poate că prinţul arc unele obiecţii?

— Obiecţii? exclamă înfuriat Am Abbas. (X* fel de obiecţii, dracul să-l ia, mai poate avea?

(îordon văzu că o rezistenţă făţişă e sortită eşecului. Trebuia să câştige timp şi să continue mascarada. Bineînţeles, va găsi o ieşire din situaţie, dar pentru aceasta avea nevoie de timp. El spuse:

— Dacă Lianna nu e împotrivă, sunt şi cu de acord.

— Perfect, încheie Am Abbas. Termenul este redus, dar regii vor reuşi să se adune, împreună eu Bodmer voi face textul invitaţiei. Ceilalţi sunt liberi.

(îordon fu bucuros, când ieşi însoţit de Jal Am – în această clipă nu dorea deloc să rămână în doi cu Lianna.

Următoarele câteva zile i s-au părut cu totul ireale. Palatul şi capitala vuiau de pregătiri. Peste tot umblau de ici colo mulţime de slugi, în fiecare zi corăbii cosmice rapide aduceau noi şi noi oaspeţi din cele mai îndepărtate colţuri ale Galaxiei.

Cu Lianna se vedea doar seara, în timpul meselor

pompoase, iar cu Mcrn – doar de la distanţă. Timpul se scurgea, dar o ieşire din fantastica încurcătură el nu găsea.

Nu putea să spună adevărul, nu putea să calce jurământul dat lui Zurt Am. Ce ar mai fi putut face? îşi încorda minţile, dar nu găsea nicio rezolvare. Iar timpul trecea.

Cu o seară înainte de data fixată în Sala Stelelor avu loc o mare recepţie dată în cinstea regilor şi demnitarilor, veniţi la nuntă din toată (îalaxia. (îordon şi Lianna se aflau pe un podium între Am Abbas şi Jal. Prinţul moştenitor era împreună cu preafrumoasa sa soţie Zorah. Mai în spate se găseau înalţii demnitari – amiralul Corbulo, Ori Bodmer şi alţii.

Lui John (îordon i se părea că are un vis straniu. /Xsistenţa era strălucitoare, şambelanii anunţau nume ilustre, titluri pompoase, funcţionau camerele de luat vederi – o întreagă (îalaxie era acum în faţa televizoarelor… Acum se va trezi şi va fi din nou în secolul său, secolul XX…

— Regele constelaţiei Lebăda! răsunau ritmic anunţurile şambelanilor – Regele de Lira!

Aceştia treccay pe dinaintea lui (îordon – un val confuz, neclar de feţe şi voci. Pe unii îi cunoştea: Zo Rizale din Constelaţia Hercule tânărul Sat Shamar de pe Steaua F/ildră…

— Regele-Regent de Cadopcca! Grafii Frontierelor Cosmosului Extebfcâr!

şi cu timpul titlurile deveneau tot mai modeste. Printre ultimii s-a apropiat un căpitan smolit care, în timp ce făcea plecăciunea, îi întinse o casetă cu raţiograme.

— O mică doleanţă din partea escadrilei mele, şopti el. Sper că Înălţimea Sa o va asculta.

— Bine, zise (iordon.

Fu întrerupt brusc de amiralul Corintic >. Căruntul comandant al flotei privi cu atenţie însemnele ofiţerului smolit şi deodată făcu un pas înainte.

— Nimeni din escadrila dumneavoastră nu trebuie să

fie în acest moment mai aproape de Vega, spuse el răspicat. Numele dumneavoastră şi numărul de înmatriculare al detaşamentului!

Căpitanul păli la faţă, se retrase, băgând mâna în buzunarul scurtei sale.

— E un spion, un ucigaş, strigă Corbulo. Ardeţi-l!

Căpitanul scoase un pistol-automat. (iordon o acoperi cu corpul său pe Lianna, dar la ordinul lui Corbulo, din meterezele ascunse în tavanul Sălii Stelelor deja ţâşntră gloanţe atomice, intrară în corpul spionului şi explodară. Omul căzu secerat la podea – cadavrul era sfiriccat şi carbonizat.

Mulţimea intră în panică, se auziră strigăte de spaimă. În acest vacarm tună vocea lui Am Abbas:

— Nu vă temeţi! (iraţie vigilenţei lui c'orbuto şi a pazei noastre spionul a fost răpus! Luaţi de aici cadavrul, ordonă împăratul. Zurt şi Jal, veniţi cu mine. Corbulo, porunciţi să fie trecută caseta la raze, ar putea fi o bombă. Lianna, calmaţi oaspeţii.

(iordon îl urină pe împărat într-o odaie alăturată, unde fu adus şi cadavru, Ja, Am se aplecă deasupra corpului neînsufleţit, dădu la o parte tunica arsă. Trunchiul sfiriccat nu era smolit, ci avea o nuanţă straniu de palidă.

— E un norist! Un agent deghizat al lui Shorr Khan! strigă Am Abbas. E un spion a, Ligii, cum şi mi-am închipuit!

— De ce a venit aici? murmură îngrijorat Jal. Nu pare a fi un atentai – el a scos arma doar atunci când a fost descoperit.

— Să aşteptăm rezultatele de la raze, spuse suveranul, lată că vine şi Corbulo.

Corbulo ţinea în mână dispozitivul luat de la norist.

— E o casetă obişnuită, a anunţat el.

— Straniu! bolmoji Am Abbas. Bine, alunei s-o ascultăm.

Caseta fu introdusă în aparatul de citire. Ea începu să se deruleze, (iordon simţi un impuls al curenţilor mentali amplificaţi, ce vibrau în conştiinţa sa. () voce clară,

sonoră, se părea că vorbea chiar în interiorul capului său.

««Shorr Kami – către prinţul Zurt Am. Din nefericire, planul nostru, elaborat mai înainte pentru a vă aduce în Nor, a fost dejucat de o patrulă imperială. Ca şi dumneavoastră, regret cele întâmplate. Acum noi facem un ah plan. Condiţiile înţelegerii noastre rămtrt în vigoare, îndată ce ne veţi dezvălui secretul Distrugătorului, vom ataca Imperiu, şi dumneavoastră veţi fi declarat în mod public coguvernant. egal în drepturi cu mine. Nu întreprindeţi nicio acţiune activă şi aşteptaţi până când agenţii mei vor găsi o modalitate de a vă aduce ki mine fără niciun râse>...

9. ÎN ÎNCHISOAREA DE LA CURTE

La început aceste cuvinte i s-au părut lui Gordon lipsite de sens. Un mesaj de la Shorr Khan adresat lui Zurt Am! Dar când îşi dădu scama de importanţa lor, îl cuprinse uimirea şi groaza. Văzu ochii turbaţi ai lui Am Abbas.

— Pe Ceruri, propriul meu fiu e un trădător! strigă suveranul. Fiu, meu conspirează în taină eu Norul!

— E un fals, pronunţă cu greu Gordon.

Niciodată nu m-am văzut cu Shorr Khan şi niciodată nu am tratat cu el!

— Atunci de ce îţi trimite un asemenea mesaj? tună împăratul.

(iordon se agăţă de unica explicaţie posibilă.

— Probabil că el a presupus că mesajul va fi interceptat şi va semăna vrajbă. Alt motiv nu văd.

— Tată, tot ce e posibil, încuviinţă Jal Am, pe faţa frumoasă a căruia se vedea o tulburare adâncă. E de neconceput ca Zurt să fie un trădător.

— Dar aceasta nu-i o explicaţie! se revoltă Am Abbas. Khan nu e într-aiii de prost ca să întreprindă ceva fără să obţină nimic. Doar spionul a fost demascat absolut întâmplător, atunci când Corbulo şi-a atras atenţia la semnele distinctive ale acestuia! Fala împăratului se mohorî. Zurt. dacă ai vreo legătură cu Norul, provenienţa la un te salvează!

— Jur că sunt nevinovat! se revoltă (iordon. Nu am

complotat cu nimeni! Jur pe toţi sfinţii, de ce aş trăda Imperiul?

— Eşti mezinul meu, spuse disuz Am Abbas. Ai putea să-l invidiezi pe Jal, astfel de lucruri s-au mai întâmplat. Până nu vom termina cercetările, vei sta închis în puşcăria curţii.

— Nu. nuc corect aşa, protestă Jal.

Amiralul Corbulo îl susţinu:

— Măcar de ochii lumii, închideli-l pe Zurt în odăile lui.

Am Abbas îi fulgeră furios cu privirea:

— V-aţi ieşit amândoi din minţi! Oare nu înţelegeţi că dacă Zurt e un trădător, el prezintă un pericol de moarte? El cunoaşte secretul Distrugătorului, pe care îl mai ştim doar eu şi Jal! îndată ce Shorr Khan îl va avea, Norul va fi aici! Aceasta vreţi9

— Însă mâine e cununia, avem oaspeţi… îi aminti Jal.

— Anunţaţi că Zurt s-a îmbolnăvit, i-o tăie scurt suveranul. Corbulo, duceţi-l pe prinţ la închisoare. Răspundeţi de el.

Lui (iordon i se învârtea capul. Să le spună adevărul, adevărul pur? Că el nu cunoaşte niciun fel de secrete, că el e John (iordon din secolul XX. în asemenea împrejurări puţin probabil că Zurt Am ar mai avea ceva de obiectat…

Dar ce va obţine el, dacă va spune adevărul? Nimic. Nimeni nu va crede această poveste neverosimilă. Zurt Am ţinea metoda sa de transfer într-un secret absolut şi nimeni nici nu bănuia că există o asemenea posibilitate. Vor crede că e o minciună sfruntată în încercarea de a se salva.

(iordon era deprimat. Fără să încerce să protesteze, el ieşi ascultător în urma amiralului Corbulo în coridor, pe covorul ce-i ducea spre caturile de jos, acesta îi vorbi:

— Zurt, sunt absolut departe de gândul că aţi fi un trădător. Sunt obligat să vă închid în celulă, dar puteţi fi convins – voi face totul pentru a vă elibera.

Susţinerea venită pe neaşteptate din partea băi rinului ofiţer îi dădu puţin curaj.

— Corbulo, jur, tot ce se întâmplă e o neînţelegere

diabolică! Chiar poate să creadă tatăl meu că sunt cu adevărat un trădător?

— Amândoi cunoaştem caracterul impulsiv al lui Am Abbas, spuse, după o pauză, amiralul. Dar când se va mai potoli, am să-l fac să mă asculte.

Ei coborâră în subterană şi se apropiară de o uşă blindată masivă. Corbulo îndreptă o rază de lumină, ce ţâşni din inelul său, spre o gaură îngustă. Uşa lunecă într-o parte, deschizând o celulă pătrată.

— Lată închisoarea palatului, Zurt. N-am crezut niciodată că voi fi nevoit să vă aduc aici. Dar nu desperaţi – vom face tot ce ne stă în puteri.

(îordon îi sirinse mina cu recunoştinţă. Uşa se închise cu zgomot.

În celulă se afla doar un singur pat eu o saltea subţire. Din perete ieşeau două robinete – unul pentru apă şi altul pentru lichid nutritiv. Pereţii, podeaua şi tavanul erau făcute în întregime din metal.

(îordon se aşează. Speranţa abia ivită îi dispăru. Chiar dacă Corbulo şi Jal Am îi dau crezare – cum ar putea să demonstreze nevinovăţia sa? Şi principalul, îi veni deodată în minte: şi dacă într-adevăr este vinovat? Dacă adevăratul Zurt Am era în înţelegere cu Shorr Khan?

(îordon flutură din cap. Nu, aşa ceva este exclus. Zurt Am este preocupat de ştiinţă şi nicidecum nu poate fi un complotist. Dacă ar fi fost pasionat de politică nu ar mai fi avut timp să cerceteze trecutul. Iar dacă Zurt nu era amestecat în complot, ce rost avea ca Shorr Khan să-i trimită caseta?

(îordon cedă. Întâmplarea era mai presus de înţelegerea sa. Trebuia să-şi dea seama de la bun început că ignoranta sa îi va aduce fel de fel de nenorociri, dacă va încerca să joace rolul lui Zurt Am. Se gândi cu tristeţe la Lianna. Fără îndoială că ea ştia deja totul. Oare şi ca îl consideră trădător9 Acest gând ăt aducea pe (iordon la desperare.

Apoi îl apucă apatia şi se ciulundă într-un somn adânc. A dormit mult, probabil o zi şi o noapte. îl trezi

zgomotul uşii care se deschidea. Sări în picioare, uitându-se neîncrezător la cei care intrară.

Unul dintre aceştia era Corbulo. Iar celălalt – tras ca prin inel, în costum negru…

— Lianna! exclamă Gordon. Ce căutaţi aici?

Ea s-a apropiat, palidă, cu ochi sclipitori şi i-a pus mâinile pe umeri.

— Zurt, mi-au spus de ce vă acuză tatăl dumneavoastră. Am Abbas, probabil, şi-a ieşit din minţi!

Îi privi faţa cu nesaţ.

— Înseamnă că nu mă credeţi un trădător, Lianna?

— Ştiu că nu sunteţi un trădător! Am spus aceasta lui Am Abbas, dar nici nu a vrut să mă asculte, prea înfuriat era…

Gordon se tulbură:

— Lianna, cel mai mult m-a chinuit gândul că veţi crede în aiureala aceasta!

Corbulo ieşi. Înainte, faţa lui severă era serioasă.

— Nu avem timp pentru discuţii, prinţesă. Exact peste douăzeci de minute trebuie să plecaţi de aici împreună cu prinţul Zurt.

— Cu mine? repetă uimit Gordon. Nu aţi greşit?

Corbulo clătină din cap:

— Nu, Zurt, i-am expus prinţesei planul meu. Vreau să vă ajut să fugiţi de pe Troon.

Gordon avu un sentiment de căldură faţă de severul comandor.

— Corbulo, apreciez încrederea dumneavoastră. Dar oare e cazul să fug?

— Zurt, este necesar! Am crezut că îl voi putea îndupleca pe împărat. Din nefericire, în odăile dumneavoastră au mai găsit un mesaj din partea lui Shorr Khan.

Gordon rămase perplex.

— Sunt nişte falsuri! Le-au strecurat ea să mă nenorocească!

— Tot aşa cred şi cu dar pe tatăl dumneavoastră ele bău convins, spuse Corbulo. Cu dispoziţia pe care o are el

acum ar fi în stare să vă execute neîntârziat! Ce folos că mai târziu se va căi? Trebuie să părăsiţi Troonul, până când voi putea demonstra nevinovăţia dumneavoastră.

— Am cântărit totul, Zurt, îl completă chiar atunci Lianna, Corbulo are un crucişător uşor şi un echipaj fidel, care aşteaptă pe cosmodrom. Corabia ne va duce în regalul meu de pe Formalhaul. Acolo vom fi în afară oricărui pericol. Între timp Corbulo şi fratele dumneavoastră vor demonstra că sunteţi nevinovat

Gordon crezu că nu auzise bine.

— Aţi spus noi? Lianna, aveţi de gând să fugiţi împreună cu mine? De ce?

Mâinile ei, gingaşe şi fierbinţi, îi cuprinseră gâtul şi buzele sale moi se lipiră de ale lui.

— Iată de ce, Zurt.

Capul i se învârtea.

— Vreţi să spuneţi că mă iubiţi, Lianna?

— Da. Din acea seară, de la Sărbătoarea Lunilor, de atunci când m-aţi sărutat, şopti ea. Până atunci vă plăceam, dar numai atât. /Xcum însă sunteţi nu ştiu cum, altul…

Aflat la un pas de pieirc, în tenebrele mohorâte ale castelului imperial, rupt de lumea şi epoca sa, (iordon simţea o nemaipomenită fericire. Conştiinţa pericolului de moarte trecu pe planul doi. Anume el, fie chiar şi sub o altă înfăţişare, câştigase dragostea prinţesei stelelor. Ea, chiar de nu era conştientă de acest fapt, îl iubea nu pe Zurt Am, ci pe dânsul – pe John Gordon!

10. EVADAREA ÎN NEANT

Taina era cât pe ce să iasă din gura lui Gordon. Dorea foarte mult să-i spună Liannei că el e Zurt Am doar la aspect, iar în realitate este John Gordon din trecutul îndepărtat. Totuşi el nu putea să încalce jurământul dat. La ce bun cuvintele, dacă până la urmă el o va părăsi şi se va întoarce în timpul său? Ce supliciu se poalţi compara cu acesta? Să facă lotul pentru ca să interpună jumătate de Univers şi două mii de secole înirc el şi singura fată pe care o iubeşte…

Gordon spuse evaziv:

— Lianna, n-ar trebui să /. buraţi. E foarte periculos.

Ea îl privi cu ochi scinleielori:

— Fata regilor stelelor să aibă frică de pericole?! Nu, Zurt, vom zbura împreună. Trebuie să înţelegeţi că tatăl dumneavoastră nu va recurge la forţă, dacă veţi fi cu mine pe Fomalhaut. Imperiul arc nevoie de aliaţi şi ce rost are să se certe cu poporul meu?

Gândurile lui Gordon roiau ca nebune. Poate că va avea şansa să ajungă pe Pământ! Evadând de pe Troon, va găsi o modalitate de a-i convinge pe oamenii lui Corbulo. Ei îl vor duce pe Pământ, în laborator. Fără ca să afle Lianna, va face schimbul invers cu prinţul. Iar adevăratul Zurt Am cumva îşi va dovedi nevinovăţia.

Corbulo se apropie din nou de ei. Pe faţa lui aspră se citea neliniştea.

— Nu trebuie să mai zăbovim! Schimbul gărzii este unica noastră şansă!

Lianna îl apucă pe (iordon de mână şi-l duse spre ieşire. Corbulo deschise uşa masivă. Coridorul era prost luminat şi pustiu.

— Vom merge printr-un braţ mai puţin cunoscut al tunelului, lămuri în grabă Corbulo. Acolo ne aşteaptă unul dintre cei mai devotaţi ofiţeri ai mei.

În coridor era linişte. Bolta ermetică nu lăsa să pătrundă niciun sunet din uriaşa clădire, aliată undeva deasupra. În sfârşit fugarii ajunseră în vestibul», unui braţ al drumului subteran. În tunel era un vagon, alături de care stătea un bărbat îmbr; cât în uniforma liotei cosmice.

— Tern Eh a ed, comandantul crucişătorului, care vă va duce până pe Fomalhaut, îl prezentă Corbulo Este omul meu de încredere.

Eldred era originar din sistemul solar Sirius, aceasta o demonstra culoarea de un verde pal al pielii lui. Arăta ea un adevărat lup cosmic, însă pe faţa lui apăru un zâmbet, când făcu o plecăciune către (iordon şi Lianna.

— Print.

— Zurt, prinţesă, am marca onoare. Amiralul Corbulo

m-a iniţiat în toate subtilităţile misiunii. Puteţi avea încredere în oamenii mei. vă u» în duce exact la punctul de destinaţie.

— Poate totuşi, nu merită… ezită (iordon. Fuga noast a poate fi tratată greşit…

— E ui tea ieşire din situaţie! i-o tăie Corbulo. Am nevoie de timp ca să adun dovezi pentru a Jemonstra nevinovăţia dumneavoastră şi să k prezint lui Am Abbas. În caz contrar el va porunci să vă împuşte ca pe un trădător.

(iordon mai mult nu protestă. Principalul motiv îl cunoştea doar el: fuga în cosmos îi va permite să se întoarcă pe Pământ.

Lianna îi spuse cu căldură amiralului:

— Vă sacrificaţi foarte mult pentru noi. Nu voi uita acest lucru niciodată.

Gordon şi Corbulo îşi strânseră mâinile la despărţire. Tern Eldred apăsă manivela şi vagonul porni prin tunelul întunecos.

— Totul e calculat până în ultima secundă, prinţe. Nava mea «Marcab» ne aşteaptă într-un doc separat. Oficial plecăm într-un zbor de patrulare.

— Vă expuneţi pericolului, căpitane, spuse (iordon.

Siriusianul zâmbi:

— Amiralul Corbulo îmi este ca un tată. Nu pot să nu îndreptăţesc încrederea pe care mi-a acordat-o mie şi oamenilor mei.

Vagonul îşi încetini mersul şi se opri pe un peron nu prea mare, unde au fost întâmpinaţi de doi ofiţeri înarmaţi cu arme automate. Fugarii ieşiră din vagon. Eldred îi conduse la un covor mobil.

— Acoperiţi-vă feţele cu pelerinele, îi preîntâmpină el. Veţi fi în siguranţă doar la bordul lui «Marcab».

teşiră la suprafaţă la marginea cosmoportului. Era noapte, în lumina caldă a doua luni de aur sclipeau corăbii masive, macarale, vehicule, în docuri „donnnind orice altceva prin dimensiunile lor, se vedeau în întuneric uriaşele nave de război. Urmându-l grăbit pe Eldred şi trecând pe lângă una din nave, Gordon observă gurile

plate ale tunurilor atomice, profilându-se pe fundalul cerului înstelat.

Siriusianul îi opri cu un gest pe însoţitorii lui – înaintea lor treceau nişte oameni. Stând în întuneric, Gordon simţi că degetele Liannei îi strânse mâna.

Apoi Eldred le făcu semn să meargă mai departe.

— Trebuie să ne grăbim! Întârziem!

Silueta masivă în formă de peşte a lui «Marcab» apăru în faţa lor la lumina aurie a lunilor. Hublourile erau luminate, de la pupă se auzea vuietul înfundat al generatoarelor. Deodată liniştea fu spartă de urletul sirenelor.

Din difuzoarele cosmoporlului se auzi o voce răguşită, tulburată:

— Alarmă pentru tot persoţlul de zbor! Am Abbas a fost omorâl!

Gordon înmărmuri în pragul tamhuchiului, strângând cu putere palma Liannei.

Vocea continuă:

— Să fie găsit şi arestat imediat prinţul Zurt! Imediat!

Uriaşul port cosmic era în alertă. Sirenele urlau asurzitor, vocea din difuzor repeta iarăşi şi iarăşi anunţul groaznic. Băteau clopote, oamenii alergau şi strigau.

În depărtare, dinspre sud, deasupra turnurilor oraşului, îşi luau zborul spre cerul nociurn unul după altul avioane de sinăloare. Tern Eldred îi apucă de mâini pe Gordon şi Lianna.

— Grăbiţi-vă, prinţe! Vă salvează doar decolarea imediată!

— Să fug şi să se creadă că l-am ucis pe Am Abbas? exclamă (iordon. Nu! Ne întoarcem la palat!

— Să ne întoarcem, îl susţinu Lianna, albă ca varul. Moartea lui Am Abbas va zgudui întreg Imperiul.

(iordon porni spre scară. Faţa verde a lui Tern Eldred se crispa şi el scoase din buzunar un beţişor de sticlă. Acesta avea în vârf o semilună din sticlă, capetele ei fiind de metal.

— Zurt, e un paralizator! Feriţi-vă! strigă Lianna. Capetele semilunii atinseră bărbia lui Gordon. Avu impresia cu-i trecu un fulger prin creier. Simţi cum cade, pierzându-şi conştiinţa.

Întunericul dură o veşnicie, apoi undeva se zări lumină, (iordon simţi sub el o suprafaţă solidă şi netedă. Auzea un vuiet constant, deprimant.

(iordon se forţă să deschidă ochii. Zăcea pe un pat într-o cabina mică. Pe un alt pal stătea culcată, cu ochii închişi, Lianna. Printr-un hublou rotund se vedeau sclipind stelele. Gordon înţelese că vuietul venea de la puternicele turbine atomice. «Marcab» străbătea în plină viteză vidul galactic.

Lianna făcu o mişcare. / iordon izbuti să se scoale şi se apropie de ea. Îi masă faţa până când aceasta deschise ochii. Fata îşi reveni imediat.

— Tatăl dumneavoastră a fost omor it! îşi aminti ea. Iar pe Troon cred că e fapta dumneavoastră!

— Trebuie să ne întoarcem, încuviinţă Gordon. îl vom convinge pe Tern Eldred să zboare înapoi.

Ajunse cu greu la uşă şi trase de miner. Uşa rămase închisă. Era încuiată.

Vocea Liannei îl făcu să se întoarcă. Fata stătea lângă hublou. Fala ci era schimbată.

— Veniţi încoace, Zurt.

El se apropie. Camera era situată în partea unde se afla prora, iar arcuirea bordului permitea să se vadă direcţia de zbor.

— Ei nu zboară spre Fomalhaut! exclamă Lianna. Tern Eldred ne-a minţit!

Gordon privea bolta cu stele sclipitoare, fără să înţeleagă ceva.

— Priviţi mai la vest de Constelaţia Orion, şopti Lianna.

Gordon privi în direcţia arătată de ca Departe. În fală. se vedea o pată neagră. Mohorâtă, sinistră, de parcă înghiţise o parte din spaţiu.

— Pe noi ne duc în Nor! Zurt, aceasta e un complot al

lui Shorr Khan!

Norul! Imperiul misterios al beznei, Liga Lumilor întunericului, unde se urzeau planuri războinice şi de înrobire a popoarelor (ialaxiei!

Truduvvre: *Horiu Zuvu*

(va urma)

Citiţi în numărul viitor:

Cap. 11. Complotul galactic. Cap. 12. În interiorul Norului cosmic. Cap. 13. Stăpânul Norului. Cap. 14. Ispita. Cap. 15. Taina Galaxiei. Cap. 16. O diversiune în spaţiu. Cap. 17. Un accident în nebuloasă. Cap. 18. Oamenii-monştri. Cap. 19. O lume de coşmar.

Cap. 20. Ameninţarea de pe Pleade.

RĂZBOIUL STELELOR POATE FI O REALITATE

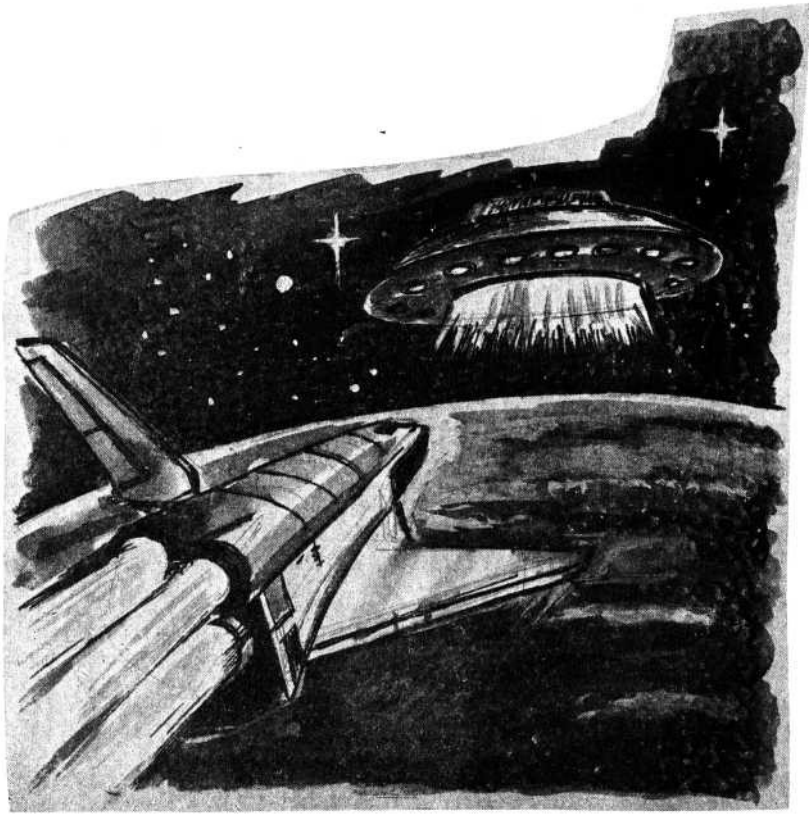

Demult este cunoscut faptul că datele privind întâlnirile cu extratereştrii sunt ţinute în mare secret, la

cel mai înalt nivel guvernamental, mai ales cele pe care le deţin militarii. Anume aceştia din urmă au avut contacte nemijlocite cu oaspeţii din stele, de cele mai multe ori acestea soldându-se cu ciocniri armate. În majoritatea cazurilor pământenii au fost înfrânţi sau, în cel mai bun caz, ignoraţi. Concluzia poate fi următoarea: dacă extratereştrii ar fi mai agresivi sau răzbunători – biata noastră civilizaţie demult şi-ar fi găsit sfârşitul.

Dacă în presa din Vest apar din când în când informaţii laconice, provenite din arhivele secrete ale NATO, despre „situaţia de pe fronturile Războiului Stelelor”, date de acest gen, pe care le deţin militarii fostei armate sovietice, au fost publicate în gazeta „Noul cuvânt rusesc” din New York. Informaţiile despre ciocpirile militarilor sovietici cu extratereştrii au fost date publicităţii de fostul ofiţer sovietic, Mark Steinberg, care timp îndelungat a avut acces la materialele secrete ale forţelor de apărare antiaeriană.

La sfârşitul anilor ’60 cerul capitalei Vietnamului de Nord era protejat de un corp de apărare antiaeriană compus din nouă brigăzi dotate cu rachete „Kub”. Întreaga trupă, de la comandant şi până la ultimul soldat, era format din ostaşi sovietici. Diviziunea era dislocată în împrejurimile Hanoiului, la vreo 25 – 30 km de oraş. În 1965, într-o seară de vară, asupra poziţiei, la o altitudine de peste 10 km, şi-a făcut apariţia brusc, fără niciun zgomot, o navă în formă de disc şi cu un diametru ceva mai mare de 300 m. N-a reacţionat la niciun fel de apel, nici la ordinul de a ateriza imediat. Comandantul brigăzii a raportat la centru despre cele întâmplate şi a primit ordinul de a distruge ţinta. Din cele cinci divizoane ale brigăzii trei au deschis focul, lansând zece rachete. Toate acestea au explodat la câteva clipe după lansare.

După aceasta discul argintiu şi-a orientat spre unul din divizioanele agresoare o rază albăstrie şi întregul divizion: trei instalaţii de lansare şi staţiile radar s-au transformat într-un morman de metal, (vă amintiţi ce au făcut navele de patrulare ale Imperiului cu corabia

noriştilor?). Au pierit cu toţii – cca. 200 de persoane. Nicio altă rachetă nu a fost lansată, iar nava enigmatică, la fel cum a şi venit de silenţios, tot aşa a şi dispărut în spaţiu. Din câte se ştie, a fost primul contact al forţelor sovietice antiaeriene cu un OZN.

Cele întâmplate deasupra Hanoiului au fost descrise detaliat în studiul în trei volume al fostului comandant al statului major, mareşalul Zaharov, intitulat „Războiul din sud-estul Asiei”. Acest studiu, cu parafa „strict secret”, pe lângă analiza cazului, conţine şi o directivă specială a comandamentului forţelor antiaeriene care prevedea interdicţia de a duce orice luptă împotriva

OZN-urilor, mai ales după cazul excepţional de la Hanoi.

Această directivă era în vigoare şi în vara lui ’81, când la o operativă şeful statului major al districtului militar Turkestan a dat citire unui raport ai comandantului regimentului de avioane de vânătoare, dislocat la Kizâl Arvat (sudul Turkmeniei). În el se comunica că deasupra aerodromului, la o altitudine de peste 7 km, a apărut un OZN având formă de trabuc şi o lungime de cca. 100 – 200 m. Au fost ridicate în aer două avioane de vânătoare. Când comandantul grupului a spus „1 am prins”, şeful regimentului a dat ordin de a se deschide focul şi aviatorul a lansat două rachete. Chiar în acel moment avionul şi rachetele lui au dispărut de pe ecranele radarelor. Pilotul care-l însoţea pe pivotul său a fost martorul ocular a acestei dispariţii. El a aterizat cu bine iar OZN-ul a dispărut cu o viteză de cca. 5.000 km/h, luând-o în sus. Nicio urmă de rămăşiţe de avion sau de rachete nu s-au observat pe pământ. Comandantul regimentului şi-a argument în raportul său decizia de a ataca prin situaţia complicată din zona dislocării: regimentul era îndepărtat de frontiera cu Iranul la numai 100 km (aproximativ un minut de zbor al unui avion de interceptare), iar în acel timp Iranul era în război cu Irakul. Tot atunci în Afghanistan Armata a 40-a a districtului militar Turkestan ducea lupte grele.

Cu toate acestea comandantul regimentului, care a dat ordinul de a se deschide focul, implicând pierderea avionului şi a aviatorului, a fost destituit, după care a fost reconfirmată directiva care interzicea orice acţiune împotriva OZN-urilor.

„Orice s-ar spune despre conducerea supremă a Armatei Sovietice, confesează fostul ofiţer, un lucru este cert: rapoartele de luptă, directivele, ordinele ministrului apărării în ceea ce priveşte „tot soiul de drăcovenii" aveau ca suport fapte absolut veridice".

În continuare autorul redă fapte similare. Astfel el a luat cunoştinţă de „Memorandumul Comitetului politic Special la sesiunea a 33-a a Adunării Generale a O.O.N". (noiembrie 1978) la care au fost prezentate cazuri de contacte ale OZN cu forţele armate ale altor ţări.

Primul din cele descrise a avut loc la 100 km la sud de Los Angeles, la 25 noiembrie 1942, când locuitorii Californiei au fost asurziţi de rafale. Pe atunci S.U.A. era în război şi canonada a fost înţeleasă ca o năvălire a japonezilor. Însă antiaerienele trăgeau asupra a ciqci obiecte care atârnau la o altitudine de 5 km. Bateria a lansat 1500 de obuze, însă fără a nimeri ţinta, proiectilele explodând la o mare distanţă de obiecte. OZN-urile nu avură nicio reacţie la împuşcături şi s-au îndepărtat curând după ce acestea au încetat.

În 1977 un disc de dimensiunea unui teren de fotbal a apărut deasupra mării, lângă ţărmurile Coreii de Sud, în regiunea oraşului Bign. De gardă se afla un corp antiaerian dotat cu un complex american de rachete de tip Hoch. Comandantul divizionului a luat hotărârca de a deschide foc, lansând asupra OZN-ului o rachetă, dar care s-a făcut ţăndări fără a ajunge nici pe aproape de nava extraterestră. Aceeaşi rază a străbătut terenul din faţa poziţiei. Prundişul, pe unde trecuse raza, a fost topit.

Forţele armate ale mai multor ţări au avut contacte cu OZN-uri şi în alte împrejurări – pe oceane, mări şi lacuri adânci. Toate datele privind contactele sunt adunate şi minuţios studiate. Se ştie cu certitudine că în armata

U.R.R.S. au funcţionat două institute de cercetări care se ocupau în exclusivitate de tematica extraterestră, dar activitatea lor purta un caracter strict secret Andrzej Mostowicz, ufolog polonez, în – cartea sa „Noi suntem în Cosmos” povesteşte printre altele un episod petrecut în ianuarie i960, când – navele de pază ale Hotei argentmiene au observat două submarine neidentificate, Indiciile radarelor. uitr. aso = ni-ce arătau dimensiuni gigantice şi forme neobişnuite ale submarinelor. De ele s-a apropiat un, p. nip de nave antisubmarin şi fiindcă oaspeţii nepoftiţi nu au reacţionat în niciun fel la somaţiile prin care Li se cerea să iasă la suprafaţă, asupra lor au fost aruncate bombe antisubmarine, Au fost detonate o mulţime (graţie că S.U.A. le-au dat argentinienilor gratuit rezervele rămase după cel de-al doilea război), şi părea că după acestea cei din adâncuri nu mai aveau nicio şansă de a supravieţui. Mare a fost însă mirarea marinarilor, când ambele submarine şi-au făcut apariţia la suprafaţă şi au început să se îndepărteze. Deasupra apei se înălţau cabine de comandă sferice iar corpurile sumarinelor erau de o formă nemaivăzută. Argentinienii au început să le urmărească, însă n-a fost chip să le ajungă şi au deschis foc din tunuri, submarinele s-au scufundat pe loc şi pe ecranele radarelor au început să se petreacă minuni: la început erau două, apoi patru şi în cele din urmă au devenit şase – toată această flotilă, dezvoltând o viteză fantastică, a dispărut în adâncurile Oceanului Atlantic.

De altfel, aceeaşi flotilă (sau poate alta) a apărut iarăşi, peste două săptămâni, în Marea Caraibilor, iar peste două luni – în cea Mediterană. Iar pe la sfârşitul lui 1960, în regiunea Seatllelui ea era urmărită de toată flota Oceanului Pacific a S.U.A. Cu acelaşi insucces, de altfel.

Mark Steinberg reproduce un episod la care a fost martor ocular.

În vara lui 1982, aflându-se în compania locotenent-colonelului Gh. Zveiev, făcea cantonamente cu scafandribcercetaşi din districtele militare din Turkestan şi Asia Centrală, lângă lacurile de in & re adâncime îssâk Xul

şi Aia Un Pe neaşteptate veni la ei pe calea aerului şeful serviciului de scufundători al unităţilor de geniu general-maiorul V, Demianenko. El i-a informat despre un caz excepţional care a avut loc în Siberia, zona de vest a lacului Baikal, unde şi acolo aveau loc apijcaţii militare.

În timpul exerciţiilor de scufundare scafandrii de acolo au întâlnit în repetate rânduri nişte înotători subacvatici, asemănători cu oamenii, dar de vreo trei metri înălţime, îmbrăcaţi în combenizoane strânse pe corp, de culoare argintie. Aflaţi la o adâncime de 50 m aceştia nu aveau niciun fel de aparate pentru respirat, ci doar nişte coifuri pe cap, în formă de sferă. Înotau cu o viteză extrem de mare, ţinând sub observaţie raionul aplicaţiilor.

Conducerea cantonamentelor subacvatice, alertată, decise să-l prindă pe vreunul din aceşti bizari oameni ai mărilor, în care scop a şi pus de pază un pluton din şapte ostaşi. Însă când aceştia au aruncat asupra unei fiinţe o plasă, toţi au fost aruncaţi la suprafaţă de o undă de şcă nemaipomenit de puternică. Întrucât echipamentul autonom al scafandrilor-cercetaşi nu permite o ieşire rapidă la suprafaţă de la mare adâncime, toţi vitejii au fost afectaţi de boala Cheson. Unicul remediu pentru tratament este decompresia imediată în barocameră. Existau câteva, dar în stare de funcţionare se afla numai una, capabilă să găzduiască doar două persoane. În ea au fost introduşi dintr-odată patru pacienţi. Ca rezultat trei dintre ei, inclusiv ofiţerul, au murit, restul au rămas invalizi.

A urmat un ordin al comandantului trupelor terestre în care se cerea examinarea minuţioasă a situaţiei excepţionale. În plus, cei vinovaţi şi-au primit pedeapsa meritată. La ordin a fost anexat un buletin informativ al comandamentului trupelor de geniu al Ministerului apărării al U3L5.S., în care erau enumerate lacurile de mare adâncime unde au fost observate fenomene anormale, apariţia unor fiinţe subacvatice necunoscute, scufundarea sau apariţia la suprafaţă a tot felul de baloane şi discuri, lumini ce veneau din adâncuri etc. Toate aceste documente cu parafa „strict secret” erau aduse la

cunoştinţa unui cerc îngust de persoane şi aveau un singur scop: de a-i convinge pe militari să se ţină cât mai, departe de teribilul adversar necunoscut.

În zilele noastre ufologii amatori au adunat zeci de mii de documente care confirmă cazurile de întâlniri ale pământenilor cu fiinţe raţionale extraterestre. Dar cele mai credibile sunt totuşi documentele pe care le deţin militarii. Marele secret în care sunt învăluite acestea face doar să confirme atenţicitatea lor. Printre altele, ele au constituit şi subiectul unor discuţii dintre Gorbaciov şi Bush, la întâlnirea din Malta.

Dar încă până la Bush, Ronald Reagan, un politician realist, a spus în mai multe intervenţii la TV că S.U.A. au nevoie de conlucrare cu U.R.S.S. Pe atunci mai era) măcar şi în eventualitatea unei intervenţii a extratereştrilor. Căci, susţinea Reagan, „atunci oamenii vor înţelege – nu importă de eşti american şau rus, important e că suntem fiinţe umane…”

(Din revista moscovită SOBESEDNIK („Interlocutorul”)

Traducere: *Vlad Poliilă*

Specialiştii de la NASA au recepţionat un semnal venit din cosmos care, după părerea lor, conţine apelul unei civilizaţii exstraterestre, care solicită ajutor. Tragedia cosmică ar vi avut loc într-un timp îndepărtat, atunci când pe Pământ mişunau dinozaurii.

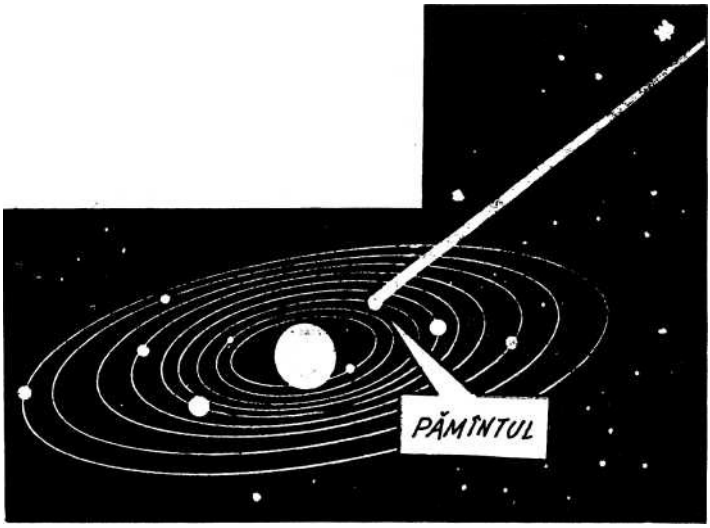

UN S.O.S. VENIT DIN COSMOS

S.O.S.-ul, transmis acum 80 de mii de ani, a ajuns pe Pământ în ianuarie 1992, dar abia pe la sfârşitul anului lingviştii şi astronomii au reuşit să descifreze textul, ce reprezintă un sistem matematic cu un înalt grad de dificultate.

Deocamdată, după opinia revistei „Universe”, este sigur că acest semnal a venit din sistemul planetar al Andromedei, de pe o planetă pe care, după toate probabilităţile, ar fi existat o civilizaţie asemănătoare cu cea de pe Pământ.

— Am reuşit să recepţionăm şi să descifrăm semnalul; spune unul dintre savanţii care s-a ocupat de această problemă. Nivelul de dezvoltare a ştiinţei şi potenţialul tehnologic de acolo corespunde cu cel de pe Pământ. Cu toate că avem nevoie de ani îndelungaţi pentru a finaliza cercetările, avem certitudinea că pericolul la care a fost expusă această civilizaţie nu se datorează unui cataclism cosmic. Mai degrabă este vorba de un act de autodistrugere, rezultat în urma unui război atomic.

Învăţatul rus Victor Kulakov spune că semnalul începe cu cuvintele „Solicităm ajutor”. Tot el a arătat locul aproximativ al amplasării planetei în sistemul Andromeda.

Americanul Norbert Horn presupune că S.O.S.-ul a

fost adresat unei planete concrete, capabilă să acorde un ajutor civilizaţiei pe cale de dispariţie.

Am vrea să credem că acest ajutor a venit la timp sau s-a rezolvat de la sine. Pe când noi, cu nivelul nostru de dezvoltare tehnică şi cu probleme general-umane, departe de a fi rezolvate, suntem în stare de a lansa numai un S.O.S. Să nu dea Domnul.

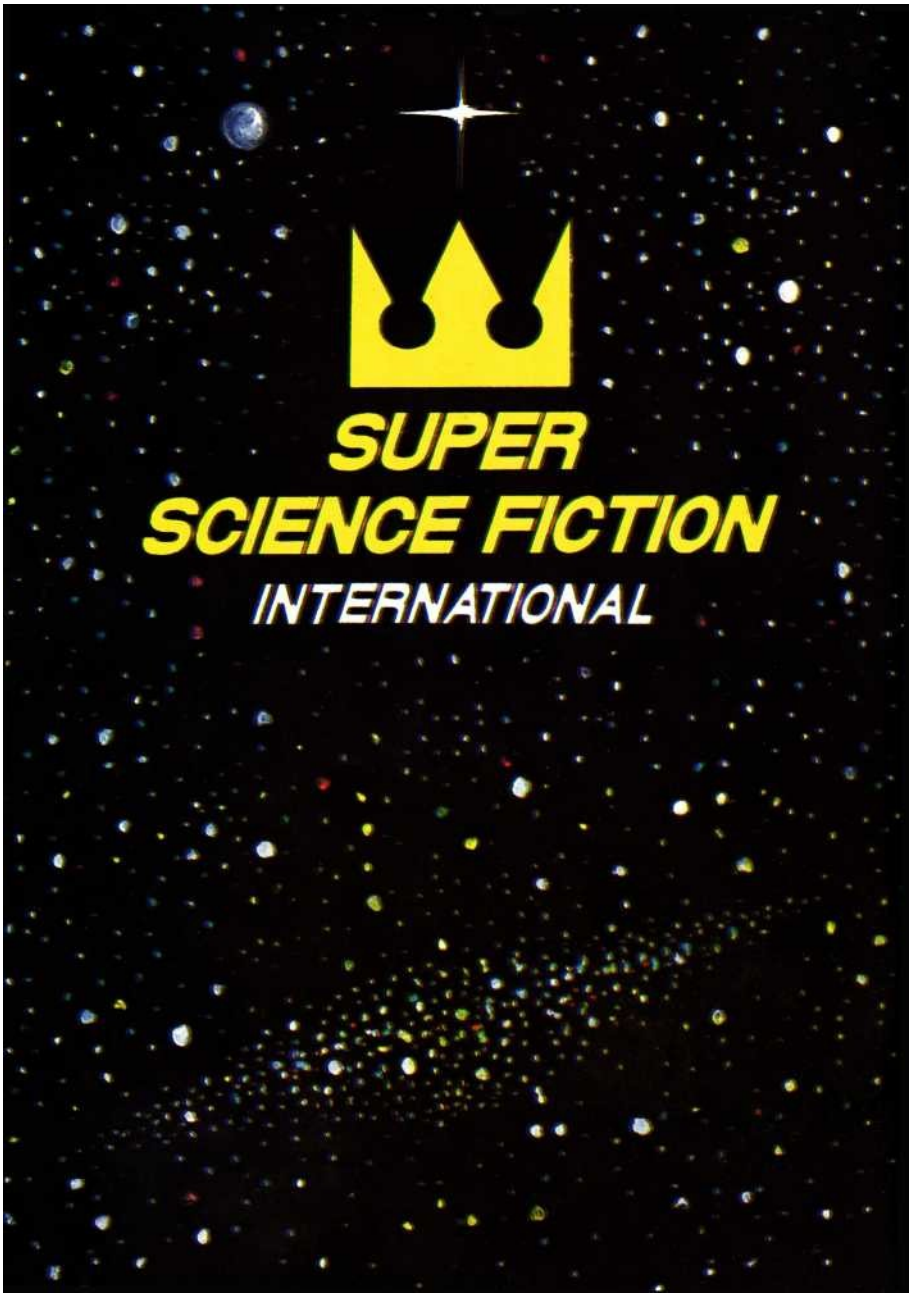
SUPER
SCIENCE FICTION
INTERNATIONAL